

CHAMALU

YÜREĞİN YOLU

And Samanlarının Bilgelik Öğretisi

Luis Espinoza

Çeviren: A. Cengiz Büker

OKYANUS

CHAMALÜ

YÜREĞİN YOLU

And Samanlarının Bilgelik Öğretisi

Altın hırsına kapılmış beyazların gasp ve istila etmelerinden önce Peru'daki yüksek tepelerde aşkın bir uygarlık yaşıyordu. Onlardan bugün bize kalan bilgelik öğretileri çağdaş uygarlık yaşamının içine sıkışıp kalmış olan tinselliğimizi ferahlatan bir kutlu esinti olacaktır...

ISBN 975 - 7200 - 16-6

9 789757 200161

© Chamalü, Luis Espinoza
The Shamanic Way of The heart, 1995 / Pegasus Ajans
Okyanus Yayıncılık ve Yapımcılık Ltd. Şti., 1997

Çeviren: A. Cengiz BÜKER
Kapak : Inka Motifi
Kapak Tasanm : Nare ÖZTÜRK
ISBN: 975 7200 16-6

Ofset Hazırlık Baskı ve cilt:
Çizge Tanıtım ve Matbaacılı Ltd. Şti.
Tel: (0212) 647 34 93

OKYANUS YAYINCILIK VE YAPIMCILIK LTD. ŞTİ.
Ankara Cad. Konak Han. 34410 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 513 42 59

*içsel büyümesini sevince döndüren insanların
Samanyolu olan Arjantinli Pachamama boyu için.*

Büyük usta Domingo Dias Porta\ya

ÖNSÖZ .

Sözcüklerden öte, Chamalü: Yüreğin Yolu, bir gezginci-savaşçı olmanın sürecini anlatır.

And Dağlan batınilığının (içsel bilimlerin) ta yüreğinden kopup gelen bu betik, çağımız Batılı, kentsel öğrencinin yaşayıp deneyimleyebileceği bir öğretiler derlemesidir.

Öyküsel anlatılar yığını olmaktan çok, temel bilgilerle başlayıp arayıcıyı Kutsal Bilgeliğin vahasma yönlendiren ardışık bir ders dizisidir.

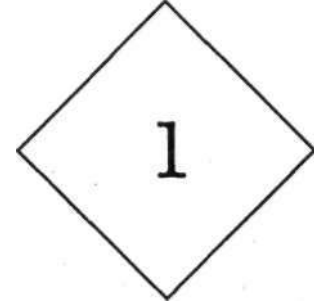
Yaşamımızdan süzülüp çıkarılmış, yaşamımızdan uyarlanmıştır. Biz düşüncemizi siz okurlarımız için öylesine geliştirdik ki, bu betik yazınsal sınırları aşip sizi Güneş yoluna yönlendirdi; böylelikle de sizler kim olursanız olun, yaşınız kaç olursa olsun, yaşam biçiminiz ne olursa olsun bu buluşmanın sonunda sizler de bir Gezginci yürüyüşünün adımlarını kazanacaksınız.

Kutsal Bilgelik'in sözlü geleneğinde, dersler sesle anlatılmaz. Daha iyisi, bu öğretiler öyle belirginleştirilir ki ayaklarımız yavaş yavaş kanat olur da, bizler Evrenin kaynaklarına yönelen o aşkın uçuşa kendiliğinden başlایveririz.

Derslerin sunulduğu diziyi izleyerek tadına varılması salık verilir. Sonuçlar, siz onları aramaksızın, yaşamınızda görülecek, yaşamınızı doldurur olacaktır.

İşte bu sizin içsel gücünüz ve gönencinizle birlikte yaşamınız için köktensel bir çağrıdır. Atalarımız İnka'ların bize bıraktığı bilgelik kalıtını biz de şimdi sizlerle paylaşmak istiyoruz. Aramıza hoş geldiniz.

*Chamalû
Comunidad Inicialica Janajpcha
Cochabamba, Bolivia*

"Sizi nasıl tanıtmamı istersiniz, Chamalû?"

Bu soruya And Dağları samanlık öğretisi olan Pachakuty derslerine katılarak içinde birkaç hafta geçireceğimiz kente ulaştıktan az sonra, düzenleyicimiz sordu yumuşak bir sesle.

"Ben bir gezginci ağacım" diye yanıtladım onu.

"Ama böyle söyleyemem ki onlara" diye karşı çıktı. "Sizi bekleyen bin kişiden çok insan var, birçoğu da yayan gelmiş. Bir şeyler söylememiz gerek onlara."

"Öyleyse ben de kendimi sesizce tanıtırım," diye nezaketle yanıtladım. "Duyarlı yüreği olanlar beni tanıyacaktır."

"Chamalû, bu insanlar bizden bir şey söylememizi beklerler. Bilgi edinmek isterler karşılarındaki ki-

siyle ilgili."

"Biz insanlara istediklerini değil, gereksindiklerini vermek için buradayız," dedim üstüne basarak, sonra da kimsenin beni durdurmasına fırsat vermeden, yürüyüverdim sahnenin önüne. Gözlerim insanlarla doluvermişti. Onların varlığını, açıklığını, istekliliğini duyumsuyordum; sanki zaman durmuş da o an olanaksızlığın tohumlarını doğuruvermişti.

Ellerim "zamponya" mı (küçük pan flüt) ararken beni dinleyenlere, el ele tutuşup müziğin akışına kapılmaya kimin cesareti var, diye sordum, anlar anları kovaladıkça salonu, salonla birlikte karşımdaki insanların yüreklerini doldurdu. Kaçınılmazlıkla kenetlendi eller, bir ışık kurdelesine dönüşerek. Koltuklar gereksizleşiverdi, ezgiler önlenemeyen devinim dalgalarıyla dolu bedenlerin içinden akarken. Bedenler bağımsızdı artık; kırmışlardı gelenekselliğin, etiketin, herbir bireyi kendi kendinin baskıcısı yapan yapmacık saygının zincirlerini. Aşka susamış, özgürlüğe susamış seyretmekteydiler bir ışık okyanusunda şimdi.

Tören başlamıştı. Konferans diye tanıtılan olay devinimden, doyunluktan, coşkudan yapılmış tüm topluluğu kaplayan bir duaya dönüşüvermişti: Tınılar ve sözler içice geçmiş, yaşama doldurup taşınıyordu bedenleri.

"Wasimasillay", dedim sonunda, "kardeşim, ça-

tışmaya girmeye ya da ağır yükler yüklemeye gerek yok. Bütün sorun her günün tadına varmak, bu kadar basit, çünkü ancak tad alırsak öğrenmemize olanak kalır, öğrenmekle de büyürüz, ta ışığa bürünene dek."

Toplantının bitiminde kimse istemiyordu ayrılmayı. Vedalaşmalar sıcak ve sonsuzdu. Birçok ivercen konuşma arasından genç bir kadının sözleri ile bakışları dikkat çekiyordu. Her şey sona erdiğinde, gözle görülür bir heyecanla bana şöyle dedi: "Chamalü, seninle gelmek istiyorum. Seninle gelmek ve kendimi değiştirmek. Artık bir gün daha dayanmam aptallığıma."

Onu sessizce gözlemlerdim. Öyesine kararlıydı ki, ertesi gün görüşmemiz gerektiğini duyumsadım.

Sonunda salon boşaldı. Hala duyulabiliyordu sevecenlikle açılıp özgürleşen yüreklerin kokusu. Bu verisi için Pachamama'ya (yer anaya) teşekkürle dolu adımımı attım dışarı. Caddeye çıkar çıkmaz aynı genç kadın koşarcasına geldi bir çarpıntıyla yüklü olarak bana. Derinden gözlerimin içine bakarak dedi ki, "Chamalü, yarınki buluşmamıza gelmezsen, öldürürüm ben kendimi!"

Sesizce kucakladım onu. Ayrılırken şöyle söyledim, "Şimdi sen yaşamının harika bir anındasın. Bu kendini öldürme isteği^sendeki değişim susuzluğunu, P-^y^i^fflyor- Seıdoğruyoldasm tek yapman ge-j

reken ise daha iyi bir yöntem seçmendir-yeniden doğmak için ölmelisin."

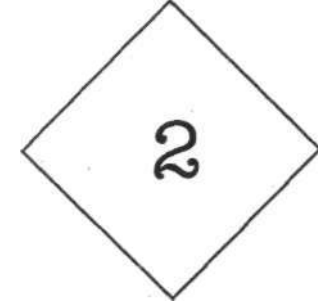
Şaşkınlığın yüzüne vuruşunu gördüm. Sinirli sinirli saçlarıyla oynamaktaydı, ben sözlerimi sürdürürken: "Ben buluşmaya geleceğim ama önlenemeyeni önlemek için değil, ya da anlamsız bir yaşamı sonsuzlaştırmak için değil. Tersine, umarım ki yarın gelirsin buluşmamıza, çünkü senin buluşacağın bir insan değil; sen yaşamla buluşacaksın, bir de yaşamın ayrılmaz arkadaşı olan ölümlle. Tutacak mısın sözünü?"

Yanıtını beklemeden ayrıldım. Ansal bir şeylerin olacağını sezinlemişim.

•cUoftj^Vi ı«M*. a&ujueU- 3-ex.v

prawe

1?U<X. <Aü6/5tXAÖc-VSIVa / T ^ ^ » ^ ' ^ ^ ^

Genç kadın buluşmaya tam vaktinde geldi. Karşıma oturup konuşmaya başladı:

"Chamalü, anneme ve onun nevrozlarına dayanamıyorum artık; hele o hiçbir şeye aldırmayan ilgisiz babama hiç. Kıskanç kızkardeşime de tahammül edemiyorum. Bana yığınla zarar veren eski erkek arkadaşımı düşündükçe depresyona kapılıyorum. Ama bağışla beni, daha kendimi bile tanıtmadım; adım..."

"Adın önemli değil," diye kesiverdim sözünü. "Ayrıca, bugünedek olup bitenler de önemli değil, bugünden sonra olacaklar da. Yalnızca bu anın önemi var, bu saniyenin, bu zaman noktasının en yoğun biçiminde tadına varmalısın içgüdülerinle. Nasılsın?"

"Ben eskiden..."

"Önemli değil eskiden nasıl olduğun," dedim, yeniden keserek sözünü. "Sen şimdi şu anda nasılsın?"

"Sanırım daha iyiyim, bilmem ki... çok garip."

"Sana yapabileceğim tek öneri," diye sürdürdüm, "senin bütün istediklerini başlatacak bir geçit açmaktır. Ama sen buradan çıkar çıkmaz o geçidi beş dakika içinde çerle çöple dolduracak olursan, bu hiç bir işe yaramaz.

Haydi avluya çıkalım. Orada saman çöpleriyle yaparız incelememizi. Transferans (aktarım) yoluyla, bir de rüzgarın yardımıyla. Senin sorunlarını alıp götürecektir bunlar. Biz buraya yük taşımaya gelmedik ya."

Avluya çıkıp aktarım çalışmasına başladık. Wayra. kardeşe (Rüzgara)sorunları simgeleyen saman çöplerini üfürüp götürmesini rica ettik. Genç bayan göz yaşları arasında yaşamındaki bütün durumları içtenlikle anlatırken, rüzgar da saman çöplerini süpürmekteydi.

Bitirince neler hissettiğini anlatmasını söyledim ona. Bana şaşkınlıkla baktı, gözleri hala dolu dolu. Kaskatıydı ama içinde köpüklenmekte olan duyguları saklayamıyordu. "Şu anda duyduklarınızı anlatmaktan kaçınmayın" diye ısrar ettim. "Korkularınız, düşünceleriniz, içinizde dolanaduran her şey tıkanıp kalıyor orada. İçten geldiğince davranmak da bir tür özgürleşmedir."

Sözlerim bir ezgiye dönüşmüştü. Kızılderili kavallı quena ile panflüt zamponya, genç kadının iç derinliklerinde çiçeklenen ölü erk dalgalarını, yaşamsal olguların denizkabuklarını, döngüler tümenden kapalı değilken insanların içine kaçıveren gözle görülmez asalakları yaratıverdiler sırayla.

Devinim onu denetimine alıverdi. Ağıtı evin içinde çınladı. Kimileyin yerde fetus konumunu alıyordu. Kasılmalarının dansı artıyor, iniltileri bitip tükenmek bilmiyordu. Çılgınlıklar, tepinmeler, kaos içindeki devinimler müziği izliyor, uyumlu görünüyordu göze. Yüzünün anlatımı başlangıçta deforme görünümde iken, sonradan değişik bir normallige dönmüştü. Gözleri özel bir parlaklıkla dolu idi. Müzik de yavaş yavaş sesizliğe katıldı. Derken yalnızca sessizlik, erinç ve uyum kaldı geriye. Yüreğindeki bulutlar uçup gitmişti, sözcükler ona erişebilirdi artık.

"Bu tanılar tohumdur," dedim, yeniden dönerek sözcüklere, artık yüreğindeki saban izelerinden ekin fıskırsın, büyüsün, günü gelince çiçeklensin. Bizini bu dünyaya mutsuz olarak gelmediğimizi bilmelisin. Hayat bir okuldur, değerli bir armağandır bize. Öğrenerek ve eğlenerek büyüyebilir, Güneşe ulaşabiliriz. Biz ancak ışığa bürünüp geri dönebileceğimiz için; ne olursa olsun, sönmemelidir kutsal ateş."

"Ben kutsal ateşimi nasıl koruyabilirim?" diye sordu.

"Dolu dolu yaşayarak" diye yanıtladım. "Dolu yaşanmış bir hayat sonsuzluğa gitmek için pasaporttur. Biz Kutsal Yaşama Sanatını öğrendiğimiz anda birer | gezgin oluruz. Gezgin ise güçlü bir varlıktır çünkü o, Lyaşam gücünü yüreğinden alır.

"Ah, Chamalü, ben de bir Gezgin olmak isterim" dedi.

"Kapı herkese açıktır" diyerek ona yol gösterdim, "ama izlenecek yol isteklinin aşması gereken engellerle ve güçlüklerle doludur. Bu kolay değildir, çünkü hiçbir şey zor değildir."

"Bu sadece değişik bir fırsattır, harika bir ayırım bu, bütün sınırların düşeceği ve senin çok boyutlu teklüğün tadma varacağın noktayadek içinde bulunduğun alanı genişletmen için bir çağrıdır."

"Başarmak için güçlü bir isteme ve çok çok cesarete sahip olmalısın. Korku) paradiz^ojmak düşman-dj£, Bu düşmanı yenmek kutsal bir görevdir."

"Yaptığım hatalar benim formasyonumu etkiler mi?" diye kaygılı bir sesle sordu.

"Geçmiş ölüdür," dedim ona. "Hayat yoluna sırtında ağır bir mücevher kutusu taşıyarak yürümelisin. Hatalar aslında kötü değildirler. Eğer biz bilinçli olursak, hatalarımız değerli bir öğrenimin parçalanırlar. Sana şimdi için güç verecek olguların nektarını emmelisin. Yapabileceğimiz en büyük kötülük, her sabah uyandıığımızda bize sunulan şimdinin çev-

re alanlarında dolanıp durmaktır. Geçmişte olanları unut; gelecek senin şimdi ekeceğin tohumların biçilmesidir. Ya da şöyle diyebilirim ki, doğru dürüst bir gelecek elde etmenin en iyi yolu şimdi mutlu olabilmektir."

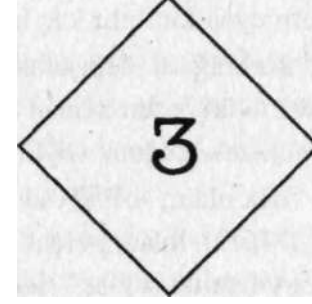
"Ben bir Gezgin olmak isterim," diye yineledi.

"Unutma ki Gezgin kendi kendini karmaşaya sokmaktan vazgeçmiş kimsedir," diye başımı salladım. "Senin bunu yapmaya cesaretin varsa, yarın gene gel. Gelirsen benimle değil, kendinle buluşacaksın, Pachamama aracılığıyla."

Yanımdan ayrıldığında çok heyecanlıydı. Yaralan daha silinmemişti; hala erk kaçağı vardı, ama iyileşme olgusu başlamıştı.

"Devam etmeye cesaretin var mı?" dedim kafamın içinde, "yoksa burda durup yüreğimi kapatacak, öğrenimi yarıda bırakıp kendi anlamsız küçük işlerine mi döneceksin? Devam edebilecek*misin?"

Düşüncelerime sesizlik yanıt verdi. Yavaş yavaş yavakımdaki bir ağaca doğru yürüyüp kucakladım onu... ve titredi ağaç.

Planlanmış etkinliklerim normal gidişini sürdürüyordum ama bu beklenmedik öğrencinin dersleri de paralel bir etkinlik oluvermişti, üstelik de bana çok ilginç geliyordu. Yeni bir gündü. Evime sözleştiğimiz saatten de önce gelmişti. Davranışları ateşlilik, coşkunculuk, istek gösteriyordu. Çok gençti, ama onun zarif ve duygulu bedeninin içinde, yönünü yeniden keşfetmekte olan yaşlı bir ruh bulunuyordu.

"Bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?" diye sordu bana.

"Akıl yolundan daha aracısız bir kaynaktan gelen bir bilgi vardır," Yerde yüzyüze oturmaktaydık. "İstek, inanç, cesaret ve fırsatı olan herkes bu gerçek ötesine geçebilir."

"Benim de buna fırsatım olacak mı?"

"Ola ki sen elindeki fırsatın ayırda değilsin?" diye yanıtladım. "Arayıp durduğu şeyin ta yanibaşında olduğunu görmeyen kimbilir kaç kişi vardır?"

"Benim tek korktuğum değişmemek," diyerek içini döktü. "Beni tedavi eden uzman bazı şeyleri değiştirmenin olanaksız olduğunu söylüyor."

"Tinsel olan fizik olanı, sosyal olanı ve psikolojik olanı içine alır. O bizim kendi gerçek doğal koşullarımıza yeniden uymamızı sağlar," dedim üstüne basarak. "Pachakuty'nin öğretisi aydın ve derindir. Bu öğreti içsel gücüne güvenip bu özgürlük gezisine yelken açanlara yöneliktir. Bu gezi karmaşası olmayan bir hac yolculuğudur, kaygı yoktur, korku yoktur. Sen bunun sence de olanaklı olduğunu düşünüyorsan, derslere gelmeyi sürdürürsün. Ama korkuları ve kuşukları kendine hapisane yaparsan, zihninin karışıklığını besleyen duruma geri dönersin."

"Değişmek istiyorum ama birlikte yaşadığım insanlar beni sıkıyorlar; ben de huysuz, aksi ve nefret dolu olup çıkıyorum," diye anlattı yere indirerek gözlerini.

"Bir Gezini kimse rahatsız edemez," diye yanıt verdim, "çünkü o bilir ki onun duyguları kendi içinden doğar. Gezgin hayatı kapalı döngüler olarak görünür. Sakın hiç bir döngüyü açık bırakma; böyle yaparsan dışarının çöplüklerinin girebileceği hiçbir aralık bırakmamış olursun. Üstünüze atılan süprün-

tüler gönderene geri döner, bu da ciddi bir olaydır. Ne olursa olsun sorun hata işleyenindir hep de öyle olacaktır.

"Sen kendini topladığın, özeklendiğin (santralize olduğun) zaman kimse sana zarar veremez, çünkü o zaman koruma altındadır...hiçkimse, demek kendinden başka hiçkimse.

Ne zaman ki aptallığın kararsızlığını besler, o zaman aptalca şeyler yapmaya saçma şeyler düşünmeye başlarsın."

"Ama, Chamalü," diye karşı çıktı, "bana saldırırlarsa, incitirler beni."

"Sen başkalarının öteberisine önem vermezsen hiçkimse seni incitemez. Sana saldırabilirler, saldıracaklardır da, ama bu senin sorunun değildir ki! Eğer sen aslında şiddetli olmayan bu tutumlara kulak asmazsan, onlar senin üzerinde etkili olamazlar. Ama eğer sen onlardan korkarak onları önemersen, zehirlerler seni. Önemli olan senin düşüncelerinin ve davranışlarının sevgiden esinlenmiş olmasıdır. Ne olursa olsun, aşk en güçlü erktir, en güçlü korunma yoludur."

"Eğer onlar sevgime karşılık vermezlerse, ben onlara ne yapabilirim?" diye sordu genç kız.

"Sen onlara onların sana verdiğini vermemelisin," diye açıkladım. "Bizler içinde bulunduğumuz titreşim frekansına göre erk yayarız çevremize, sevecen

bir tutum ise başkalarının erkini yükseğe çıkarmanın tek yoludur.

Hep sağlıklı ve kendinle barışık olman sana yardım edecektir, döngüyü kapatmak ve bu duygusal dilencilik durumundan çıkmak için."

"Peki öyleyse ne yapmalıyım bana kötü davran-dıklarında?"

"Güneş doğduğunda, ne yaparsın, ya da battığın-da?" diye sordum. "İşte, aynı bunun gibi. Nesnelere layık olduklarından fazla önem verme; yoksa onlara seni ezecek güç vermiş olursun.

Fırtınalı bir günde bile, kutsal kayığa bineceksen, binmeksin. Gerekli olan küçük ürkek adımlar atmak, değil, büyük bir sıçrama yapmaktır. Aşk ve sevincin küreklerine asıl da, savur kendini ırmağın ortasına. Basan sahili de başansızlık sahili kadar tehlikelidir. İltifat da hakaret de aynı kaynaktanır: başkalarına bağımlı olanların kaynağından. Döngün açık kalmış ise, sen vuruşlara karşı dayanıksızsındır, uçmak yerine sürünmeye yargılısındır".

¹ "Ama Chamalü," diye ıvecenlikle karşılık verdi, "böyle yaparsam, deli derler bana!"

"Çekilmez derecede aptalsın!" diye tersledim onu. "Başkalannın senin hakkında söylediklerine bu kadar çok aldırırsan, devam edersin kendini aldatmaya ve onlara yalanlar söylemeye. Ne de yalancı yaratıklar şu çağdaş insanlar! Durmadan yalan söylerler

doğal bir şeymiş gibi, sonunda da kendi yalanlarına inanmaya başlarlar kendileri. Sen de aynı yola gitmek istiyorsan, buyur git! Ama sana bu yolun Gezincilikle hiçbir ilgisi olmadığını söylemeliyim."

"Pek fazla vaktim de yok zaten."

"İşte sıradan insanların tipik davranışı," diye yanıt verdim. "Yaşam üstüne and içerim ki, günlerini boş işlerle doldura doldura zamanlan kalmaz yaşamaya." Biraz durakladıktan sonra devam ettim: "Peki, maden yaşamaya zamanın yok, artık kendini öldürmen bile gerekmez. Sen çoktan ölmüşsün zaten."

Bana şaşkınlıkla baktı. Kara gözleri yine gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Senin budalalığından Tanrı sorumlu değil," dedim. "Kendi hapisaneni kendin yapmışsın. Kendini uygarlıkla tıpkılaştırıp, benimsemişsin senindir diye önüne sürdüğü çöplükleri, sonra içindeki asıl benliğine sıkışıp kalmış bunca korkunun bunca kaygının arama. İşte saklanıyor, bir köşede, ona vermeyi reddettiğin fırsatın gelmesini bekleyerek."

Kısa bir suskunluktan sonra, genç kadın yeniden konuşarak, "Chamalü," dedi "ben bir Gezgin olmak istiyorum. Ödemem gereken fiyat ne olursa olsun, kararlıyım buna. Kaybedeceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Söylediğin çok doğru," diye salladım başımı. "Yitireceğin hiçbir şey yok, seni büyümekten ahko-

yan şu saçmalıktan başka. Eğitimine yarın başlıyoruz. Gün doğarken gel."

Gitğinde adımlarımı yeniden ağaca yönlendirdim. Ağaca bakarken mavi bir ışığın yanıp sönmesinde gülümsediğini görür gibi oldum. Ağaç dans ediyordu durduğu yerde.

Eskilerin sözlerini anımsadım, hani ne derler, varlıklardan biri uyanırken gönençle dolarmış Pachama.

"Bugünden sonra adın Ajlla olsun" deyip küçük bir ad verme töreniyle başladım yeniden bulduğumuzda. "Ajlla 'seçilmiş olan' demektir, 'seçilmişca^din' yani. Koka bitkisinin kutsal yaprakları dün akşam bana seni anlattılar. Kendini ayrıcalıklı sayabilirsin; ne ki, sana kazanmayı hak etmediğin hiç bir şey verilmeyecek. Bizim işimiz yalnızca kapılan açmak. Senin adımlann taşıyacak seni uzaklara, eğer güçlü isen, kapılmazsan değersiz ve önemsiz nesnelerin ayartmalanna, insanlar gibi, aile gibi, dostlar gibi sana görünecek olan."

"Ne yapmam gerekiyor, Chamalû"? diye sordu, duyguyla ışıldayarak gözleri.

"Yaşa, dolu dolu yaşa," diye yanıtladım onu. "Tırman yürüyerek dağın tepesine. Durma ayakların ka-

nat olana dek. Açılınca gözün göreceksin süreceğin ayak izlerini. Ayakların çizgisini sürdüreceksin, sen de kendi yerinde olacaksın. Koruma altında olacaksın. Bütün Pachamama seninle olacak. Senin ışık ışınının birleştiği nokta senin özünü üstün gerçek olan Janaj-pacha ile birleştirecek. Gezgin hep olduğu yerdedir ama her zaman yüreğinde yaşar. Böylece her edim aşktan doğar, her düşünce bir ışık taşıyıcıdır. Sizin narin bedenleriniz kutsal döngüyü kuracaktır. Nereye giderseniz gidiniz, varlığınız, hatta tek söz bile söylemeden, bir ileti taşıyor olacaktır."

"Bana söylediğini pek iyi anlayamadım, Chamalü," dedi alçakgönüllüce. "Birden bir kapı açılıyor önümde, bense ne yapacağım bilmiyorum. Sanırım hatalar yapmayı sürdüreceğim."

"Ajlla," dedim üstüne basa basa, "hatalarından ders almasını bilen hata yapmamış sayılır. Önemli olan hen[^]inligTrTBÎr[^]ülîn^{^^} günahlı olanı kutsala çevirmendir, öyle ki ışık biçiminde büyüsellik arıtacaktır zihnini, işte o zaman sen kutsal Pachakuty öğretilerinin bedenleşmesine uygun bir oluğa dönüşeceksin.

Fırtına olmadan şimşek çakmaz. Bulut olmadan yağmur yağmaz. Tata İnti, Güneş Baba, her akşam ölür; yıldızlar yok olurlar şafakta ama aslında durmaktadırlar yerlerinde. Öğrenci olan Gezgini ne üzebilir? Bizim ölçemediğimiz boyutumuz çok büyük-

tür. Biz kendimizi yalnızca gördüklerimize inanmakla sınırlanamayız. Senin yüreğin en iyi sığınaktır, Ajlla, yüreğine git!"

"Bunu nasıl yapabilirim, Chamalü?"

"Sözlerimi izle. İçlerinden süzülüp kendini onların ötesine yerleştir. Hiç durmadan izle onları. Aklın ötesinde bir gezidir bu.

Ben hep aynıyım, hep de başka başkayım. İçinde yaşadığımız bu yeni Jatun Pachacuty'de (And dağları Çağında), ben neredeyse altıyüz yaşındayım; atalarım benim içimde yaşarlar. Bu gerçekliğin içinde doğru olmayan nenler var, çünkü bu gerçeklik tümüyle gerçek değil."

Ajlla'yı şaşkına çeviren böylesi garip sözler aktı durdu-önce bu sözler, sonra marakasın tıkırtısına karışan bir şarkı genç kızda garip duyumsamalar yarattı. Çok sonra bana dedi ki: "Ben bir gözlemci olarak kalmak istiyordum, ama yapamıyordum. Sözler, o ezgi, o sesler içime giriyor, sonra içimde yankılanarak beni sevindiriyordu. Dansetmemek için kendimi sıkıyordum. Kimi anlarda iyice korkuya kapılıyordum, çünkü senin yüzün, Chamalü, yok oluyordu, ve ben önümüzde bağırarak çığn okuyan bir kızılderi gölüyordum. Başka zamanlardaysa, bir ateşin çevresinde cangıl dansı yapan bir yerliler gurubu geçiveriyordu gözümün önünden. Sonra sen yeniden görünür oluverdin. Kimdi onlar, vahşiler miydi?"

"Onlar yabancıları," diye yanıtladım sorusunu. "Bak işte, başladı uygarsızlaştırma işlemi. Bu tüm gerçekliktir."

"Tam anlayamıyorum, ama ilerlemeye istekliyim," dedi genç kadın.

"Sen bütün bunları aklınla anlamaya çalışırsan, çıkmaz bir sokağa girersin, adımlarınsa donakalır kafa karışıklığından. Bu öğretiler üzerine çalış ve onları yoğun olarak yaşa. Işık tünelin ucundadır. Durmadan ileri doğru yürümek gerek."

"Kendini gözlemleyerek başla çalışmaya," diye sürdürdüm. "Ne yaptığın önemli değil, içinde olup bitenler önemli. En değişik ortamlarda gözle kendini. Kendi kendinin tanığı ol. Sana neler olduğunu seyret, sana iltifat edildiğinde, sana hakaret edildiğinde, sana ilgi gösterilmediğinde. Gözle, neler duyumsadığını kötüye gidince işler. Kendini tanı, hüküm vermeden, suçluluk duymadan. Kendini öylesine seyret yalnızca, tıpkı bilinmeyen bir kıtaya çıkmış kâşif gibi."

Biraz ara verdikten sonra, onu sınavarak şöyle söyledim: "Bir ay sonra yeniden görüşmeye gel."

Yüzü allak bullak oluverdi. Kekeliyerek sordu, "bir ay mı? Ama o zaman sen neredeyse gitmiş olacaksın."

"Beni yeniden görmem gerekmeyecek" diye üstel dedim.

"Ama ben sanmıştım ki..."

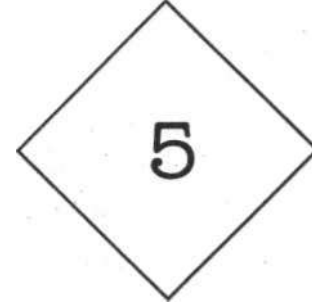
O zaman sesimin tonunu değiştirip elini tutarak "Ajlla" dedim," öğretiyi anladın mı? Kendini gözlemliyor musun? Neler oluyor içinde şimdi? Bir dakika önce nasıldın sen? Ya şimdi nasılsın? Kendi kendinin tanığı olmak ne demektir, anlıyor musun, özellikle kötü anlarında?

Gezgin hayatı karmaşıktır. Ne olursa olsun, sakın kalır o. Bakışları yitirmez sevecenliğini,) varlığı doyumludur. Her yaptığı işin son işi olabileceğini bilmektedir. O nedenle de, yaptığı işe tümüyle bırakır kendini. Her zaman belli bir bilinç düzeyinden hareket eder, bu da onun, ihtirasların gözünü köretmesine izin vermeden tepkilerini seçmesini sağlar.

Tepkilerinin nasıl kaynaklandığını özenle izle. Her an titizce gözleyerek, tinsel durumlarının doğumuna özeklen. İlk görevin kendini tanımaktır. Senin admrijjdtuıda yatarTnedlr'/ Deruİln-alfanda-ffizlenen ne? Senin bir adın olmasaydı, ya da kendini bir kadın olarak bilmeseydin, kim olurdu?

"Senin kendini keşfetmen dolu dolu bir yaşama ulaşmanı olanaklı kılacaktır, kutsal savaşçı olarak, bir Güneş Gezginini olarak. Ajlla, yarın sen doğal tinselliğin okyanuslarına dalmış olacaksın, orada her şey düğüdür bayramdır. Pachamama'ya hoş geldin!"

Ajlla gittiğinde ağaca baktım. Çılgınca dansediyordu. Kuşkusuz başlamıştı işte o acunsal şölen.

Yeni günün dersine şöyle başladım, "Ataların tinselliği, insanın yozlaşması yüzünden, bürokrasiye dönüşünce, içeriği olmayan bir biçim oluverdi. Artık erk taşımayan kaba bir pandomimdi bu, onu yönetenlerse gerçel iç hazırlığı olmayan kişilerdi. O zaman tapmaklar güçlerini yitirdiler, böylece de anlamsız, yüzeysel, akıldışı ve özdeksel bir insanı yaratan tinsizleştirme (despritüalizasyon) süreci başlamış oldu.

Yerkürenin erki, kendi içinde gömülü kaldı, güç ve büyü yerleri böyle bir tutarsızlık karşısında sakladılar ışıklarını.

Kuşku yok ki bunu uzun bir gölgeler dönemi izledi; öyle ki, bizim küçük Pachacuty bile, beşyüz yıl

sonra, onların işgaline uğradı."

"Geçmişte yaşayan insanlar daha mı tinseldiler?" dedi Ajlla.

"Büyücülük eskilerin bilimi idi," diye açıkladım," üstelik de çok gelişmiş durumda idi. Sözcükler iletişimi tekeline almamıştı. Zamana bir geçit yolu gözüyle bakılırdı, insanlar ise fizik bedenleri olmadan harika gezinmeler yaparlardı. Ortak bir dil insanların görünmeyen varlıklarla iletişimini sağlardı. Ağaçlar, hayvanlar, dağlar kolayca anlaşılardı birbirleriyle, birbirlerinin evrimine yardım ederek.

İnsan karmaşıklaştırmazsa, hiçbir şey karmaşık değildir. İnsan iç potansiyelini özgür bırakırsa güçlü olur, o zaman her şey olanaklı olur."

"Yine eskisi gibi olabilecek miyiz?" dedi.

"Gezgin her zaman aynıdır, değişmez," dedim, "çünkü adımları bugünden ayrılmaz. Sürekli ışık kaynağı ile ilişkide olduğu için de, zaman ötesi bilgiyi yüklenerek, yalnızca her çağda aynı anda varolmakla kalmayıp, çağlar ötesine geçer.

And Dağlarının kutsal bilgeliği zamanın aşındırmıcılığından etkilenmez. Varoluşun temeliyle ilintili olduğundan, yitirmez geçerliliğini. Bu nedenle, bizim önerimiz geçmişe dönmek değil, köklere dönmek, varoluşun temeline dönmektir. Doğal tinsellik, doğal

olarak günlük yaşantımızın içine işlemiştir, ki içselligi de dışsallığı da denetleyerek tüm eylemlerimize güç verir."

"Esoterik guruplardan birine katılan bir arkadaşım var, kimileyin bana bir şeyler anlattığında, hepsi bana öyle karmaşık, öyle bulmacalı geliyor ki. Son kez korkuya bile kapıldım," diyerek itirafta bulundu Ajlla.

"Bir zamanlar kötücül izlemeler yüzünden bilgi, önceden eğitilmiş olmadan bu bilgiye ulaşmak isteyenlerin anlamayacağı sözcüklerin içine gizlenmişti.

Başka etkenler de vardı. Örneğin, son dönemlerde pek çok kimse tinsel yola ussal bakış açısından yaklaşmakta oldular. Bu durumda onların yaptığı açıklamalar karmaşık oldu; kimi konulan gereğinden çok açıklayıp onları bulmacalı perdelerle örttüler; doğal, saydam, basit ve herkesin anlayabileceği tinselliği tümüyle yitirdiler.

Bu tip etkileşimi şimdilik bir yana bırak. Bu tür açıklamalara kulak vermek bir tepsi dolusu çöplük yedikten sonra sağlıklı bir sindirim beklemek gibidir. Pachacuty öğretisi doğrudan doğruya doğal tümselliği koyar ortaya, bu olguya yüksek onur vermekten kaçınır, ve törensel dili yalın terimlerle kullanır. Uygun zamanda ve uygun yerde, insanı ana noktayı

görmekten alıkoyan bir şaşırtmaca olmaz o. Aşırı açıklamalardan kaçınır. Her şeyi yorumlamak gerekmez, özellikle de us ise karıştığında. Her şeyi anlamak gerekli değildir. Kutsal yolun dönemeçleri vardır, sen bu dönemeçlerden birindeyken, yolun ilerisini göremezsin. Tek yapacağın yürüyüşünü sürdürmektir. Bu durumda, gözünü içeri çevirirsin.

Biri gelir de bizden kutsal olana dönüş için yardım ararsa, ilk soracağımız şu olmalıdır: bu yaşamda yapmak istediğin nedir? İşte o anda tansıklar görülmeye başlar. Düğüm başlamıştır artık. Büyümek insanın başına gelebilecek en harika şeydir.

Yaşam, kuşku yok ki, Tanrı'nın aklına gelen en iyi fikir.

Pachamama çok renkli bir erk dansıdır, gökkuşağı ile olan bir buluşmadır, dopdolu bir yaşama aşk ilanıdır. Yavaş yavaş bir Gezgin olmaya başlarsın, başkalarının yaşamını ışıkla dolduran bir kişi.

Sen bir Gezgin olmak mı istiyorsun? Öyleyse tüm etkinliklerini tinselleştirmelisin.

Sen Tinsel olmak mı istiyorsun? Yaptığın her işi sevmekle işe başla. Böylelikle her işin bir düşünseme olup, yaşamın güç ile dolar.

Tinsel kişi, beyazlar giyinip günde bir saat düşünseme yapan ve yalnızca sebze yiyerek dönem dönem

oruç tutan kişi değildir. Tinsel kişi iki çift ayakkabısı varsa, bir çiftini ayakkabısı olmayana verendir. J2_ karşılık beklemeden paylaşandır, yabancıyı göçmeni dilenciye kardeş görür. Bu katı inakları izleme, gülüş yobazların arkasından koşma , ya da bir gurup kafadar edinin karşılıklı gülüşüp iltifatlaşmak sorunu değildir. Biz bütün bunları iğrenç buluruz. Kendilerini dünyadan ayıranlar da tinsel olamazlar. Ya da kendilerini yalıtırlar, ya da tinsel yolu bir kaba gösteriye döndürenler. Gezgin her çeşit gerçeğin içinde yaşamasını bilmelidir. Ayakları hiçbir zaman yerden kesilmemelidir, ama yüreği içsel Janajpacha'yı beslemek üzere hep göğe yakın olmalıdır. v-i

Pachakuty özgürlükle beslenen bir kutsal alandır, orada en güzel çiçekler yetişir, büyür, sevgi olarak saçtığı güzel koku Gezgin'in varlığının tümlüğünü imler. Sonra her şey bir öğretme, bir okşama, bir armağan verme olur. Tinsellik, Ajlla, bir düğündür. Kimse demedi ki bize, git de şu dünyada karmakarışık et yaşamını, acı çek, gerilim ya da can sıkıntısıyla yaşa diye. Tüm öğrettiklerine karşın, acı çekmek okul değildir bize. Bizim okulumuz hiçbir şeyin rasgele olmadığını söylediği için, biz de sevinçle karşılayabiliriz her şeyi... başımıza gelen her şeyi, her şeyi! Çünkü her durum, nice katı görünürse görünsün,

bir öğretidir; bize bir şey öğreten hatalar da birer Öğretidir.

Biz sevinçle karşılıyoruz her şeyi. Biz hep oynar ve türkü söyleriz. Bizim tinselliğimiz sevinçle sıçrayan bir Tanrı kurgular. Biz yanlış yapanları cezalandırıp duran sıkıcı bir babayı kavrayamayız."

"Tanrı cezalandırmaz mı?" diye kesti sözümü.

"İntij İnti," dedim, "Yüce acunsal Erk, bize salt özgürlükle işleyeceğimiz bir Pachamama parçası vermiştir, evrim ağacımızı büyütelim diye. Ağaç dikmek, hepimizin bildiği gibi, gönül işidir, ama yemişini toplamak zorunlu. Bunlar oyunun kuralları işte; biz benimseyelim ya da benimsemeyelim, tanrısal yasalar bunlar. İçinde bulunduğumuz Kaypacha'nın (güncel gerçeğin) dört yolağızları bizim aşağı yukarı gitmemize, çıkıp inmemize yol verir. Kader diye bir şey yoktur, yalnızca şu yana ya da bu yana eğilimler vardır. Adımlarının yönüne bağlıdır başına gelenler. Bu gerçeklik içinde yapıp da başka gerçekliklerde yansımaları olmayan hiçbir işimiz yoktur. Sonra da o yansıma artan bir güçle bize geri döner.

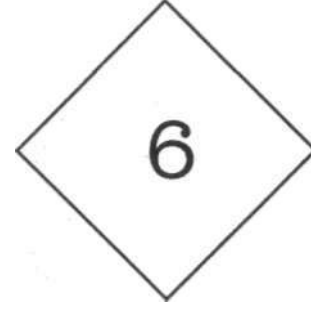
İşte bu noktada cezadan söz edebilirsiniz. Tanrı ceza vermez, Ajlla. Buna gerek yoktur, çünkü herkes kendi kendini cezalandıracaktır. Anlıyor musun? Verdiğin her karar kendi sonucunu doğurur.

İşte bu iyi haberdir aslında. Çünkü yaşamı bir sanat yapıtına, sonsuz bir düğüne, harika bir uçuşa çevirme olanağı herkesin yetisindedir, hele şimdi her zamandan çok."

"Neden böyle bu, Chamalü?" diye sordu.

"Kutsallığı güncel yaşama katmak için iki temel anahtar var. Birincisini yarın göreceğiz," diyip bitirdim.

Ayrılırken kucaklaşmamız bir dans oldu. Gözucuyla baktım pencereden dışarı. Ağaç dans ediyordu, eğlence olduğunu sezip de katılmaya gelen ak bir buluta sarılmış.

"Bugün başı karlı dağa gideceğiz," dedim Ajlla gelince. "Juan Carlos bize arabasını verdi, akşama değin vaktimiz var.

Dağda, çok bilge bir yaşlı adam oturur. Gezide onunla konuşacağız. Bir şey söylemek istersen, lüt-fen sessiz kal. Asimi söylemek gerekirse, hiç soru sormayacaksın."

Çabucak hazırlanıp yola çıktık.

"Ben otomobil kullanmasını sevmem ama kullanırken de çok zevk alırım." dedim yalnızca, yolculuğumuza başlarken.

Kentin içinden geçtik; kent, şu erk tüketici canavar...ne çok ev, ve çok ıvır zıvır! Burada gereksizler gerekli kılığına bürünmüş, tüketip duruyor yaşamları. Sonra yavaş yavaş geride kaldı kent. İşte yine du-

yuyordum kuşların sesini ve Toprağın kokusunu. Koskoca bir sevinç yüreğimde çiçektendi, değişik bir sevinç, yeniden güzelliklerle çevrenmenin anılmaz duygusu.

Asfalt sona erdi. Küçük köycükler arasından geçip yeşilliği az bir tepeye varanadek tozlu bir yolu izledik. Arabamızı küçük ağaççıklardan birinin yanına bırakıp yayan olarak yolumuzu sürdürdük. Birkaç dakika sonra Ajlla'nın nefesi tıkanmaya başlamıştı. Daha ileri gidemeyecek duruma gelince, "Haydi çıkar ayaklarını da, yalınayak yürü." dedim ona.

Yüzüme şaşırarak baktı, dileğimi dışa vuran yüzümü görünce, çabucak yalınayak oluverdi.

Hemencecik yolun sonunda küçük bir kır evi gördük. Yaklaştığımızda yaşlı bir adam bizi karşılamaya çıktı; hiçbir şey söylemeden bizi evinin kapısındaki koca bir yaşlı kütüğün üstüne oturttu.

"Ajlla," dedim otururken, "istersen burda kal, istersen biraz dolaş. Karar senin, tümüyle özgürsün."

Ajlla kalmayı yeğledi, konuşmaya katılacağını düşünerek, ama pek az sonra anladı ki burada sözcükler kullanılmaz. Birkaç saat salt bir sessizlik içinde oturduk. Ara sıra Ajlla gezintiye çıkıp döndüğünde bizi bıraktığı gibi sessizlik içinde buluyordu. Akşama doğru biraz bir şeyler yiyip, hala sessizlik içinde, ayrıldık oradan ve dönüş yolunu tutturduk.

Ajlla soru sormak isteğini içinde tutamıyordu ar-

tık. Gözleri merak ve heyecanla dolu doluydu.

"Şimdi kullanabilirsin sözcükleri," dedim. "Birşey söylemek istiyor musun?"

"Sözcüklerle mi yanıt vereceksin?" dedi, kuşkulu.

"Kısa bir süre daha sözcükleri kullanmayı sürdüreceğiz," diye yanıtladım. "Ama birgün gelecek ki onlara artık gereksinim duymayacağız, uzaklık artık bir engel olmayacak. Gerçekten de, açıklanacak pek az şey var; gene de, ne istersen sor."

"Yaşlı adamla neden hiç konuşmadın?" diye sordu hemen.

"Elbette konuştuk," dedim. "Yalnızca sözcük kullanmadık.

"Anlamıyorum."

"Sana sessizlik içinde anlatmalıyım."

"Chamalü," diye üsteledi, "her şeyi anlamak istiyorum, ama sözcük kullanmazsam, korkarım hiçbirşey anlamayacağım."

"Ajlla," dedim, elini tutarak, "şu anda sözcüklere bağımlıyız, tıpkı şu anda bu otomobile bağımlı olduğumuz gibi. Ama daha sonra ne araba ne de sözcüklere gerek olmayacak."

Araba bizi kente taşımaktayken bir süre daha oturduk sessiz sedasız.

"Eski çağlarda," diye sürdürdüm sonunda, "atalarımızın iletişim için birbirleriyle konuşmaları gerek-

miyordu, kendileri dışında teknolojiye de gereksinimleri yoktu. Birçok başka olanaklar vardı o zaman. ^Doğaüstü' doğanın bir parçasıydı. Her şey başka türlüydü. Tanrı tapınaklara kısıtlanmamıştı, hergünkü işler de kutsal işlerden ayrı tutulmuyordu. Toprakla konuşuyorduk, görünen görünmeyen tüm vajtlıkların ortak dili herkese açıktı. Herşey öyle başkaydı ki."

"O çağlardan özlemle sözediyorsun, sanki orada bulunmuşsun gibi" dedi Ajlla.

"Kısa bir süre önce oradaydım," diye itirafta bulundum. "Daha önce de, o unutulmaz ortamlarda yaşadım ben. Her şey döngüseldir, Ajlla. Yaşam bu gerçeklerin ve başka gerçeklerin içinden döngülenen bir irmdir."

Nehrin burada kesilen akıntısı başka bir yerde devam eder, çünkü başka 'buradalar' da vardır. Bunu kavramak zordur, hele gerçek anlamda anlamak daha da zordur. Görü aydınlanırsa, anlama olayı başka kaynaklardan gelmeye başlar."

"Kimdi o yaşlı adam, ne diyordu bize?"

"O ikimizle de konuştu, senden bana çok iyi söz etti. O benim küçük kardeşimdir."

"Küçük kardeşin mi!" diye çığlık attı. "Sen kaç yaşındasın, Chamalü?"

"Yıllar yalnızca kronolojik çizgisel yaşı hesapla-

maya yarar. Çok seneler adımlayıp durdum bu toprakları. Yakında buradan gideceğim."

"Ölmekten mi söz ediyorsun, Chamalü?"

"Ajlla, ölüm yoktur," dedim yavaşça. "O yeni bir günün doğuşudur, yeni bir yaşama doğmaktır. Bu nedenle de, atalarımız ölülerini ana karnındaki bebeğin konumunda gömerdi, bayramlık elbisesiyle ve başı batıya dönük. Herşexjiöngjiseldir. Yaşam döngüseldir kuşların yuvası gibi, ağaçların gövdesi gibi, Tata İnti'nin yüzü gibi."

"Ölünce nereye gideriz?" diye sordu Ajlla.

"Yaşam başka bir biçimde süregider," diye doğrudladım. "Her gece uyumamız bir küçük alıştırmadır. Uyku kısa süreü bir ölümdür. Her uyanış sevinçle karşıladığımız bir yeniden doğuştur."

"Sakın uyuma," diye sürdürdüm, "her şeyi tümüyle unutmadan, kendini tümüyle anndjrmadan. Böylelikle hep hazırlıklı olursun ölüme. Yaşam budur işte: ölüme hazırlık. Bu kaçınılmaz güne hazır olmanın en iyi yolu iyi yaşamaktır, her günü büyüme ve şükretmek için bir fırsat bilerek. Her işin bir sevgi işi olsun, her düşüncen bir ışık ışını."

Kayığımızın yanibaşmda ölümün saydam kayığı yüzmektedir. O hep oradadır. Kimileri korkar ama o bize bugün yaşamakta olduğumuzu anımsatarak kayıp gider yanibaşımızdan."

"Görmeye gittiğimiz yaşlı adamla ilgisi var mı tilim binların?" diye sordu.

"Bugün, sessizliğin değerini anlamanı istedim senin, başka gerçeklere ulaşımı sağlayan bir bağlam olarak," diye yanıtladım.

"Görmeye gittiğimiz o yaşlı adam yıllar önce öldü, ama önemli olan bu değil, önemli olan sessizlik yalnızca."

"Anıa... biz kimin yanındaydık? Chamalü, anlamıyorum."

"Ajlla, bu dersin hedefi senin usun değil. Bu gerçeklik bağlamında doğru olmayan şeyler vardır. Gittiğimiz yer bu gerçeklikte gerçek değil, ama başka bir gerçeklikte evet."

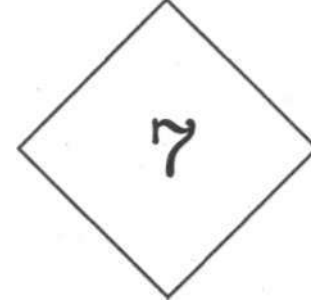
"Arna..."

"Hayır, Ajlla," dedim, sözünü keserek." Sessizlik ortamı olduğunda, bizim tümüyle buracıkta olan bir bilgiye erişmemizi sağlar, tıpkı düğmesini çevirip açtığımız radyonun sesi gibi. Bize tek yönlü iletişim sağlayacak aracı edinmemizdir."

"Ajlla," diye sözümü bitirdim kente vardığımızda "başka yerleri ziyarete gidersen, Önemli olan dönerken kesinlikle hiçbir şey getirirhemendir yanında. Tek iziri verilen öğretinin kendisidir. Ben bu dersin sadece bu kadar söze dönebilirim; geri kalan senin içinde kendiliğinden doğacaktır günü gelince, eğer

sen sessizliği bırakırsan bilgeliğin tohumlarını ekin diye. Öbür anahtar ise yarın göreceğiz."

Suskun bir kucaklaşma sona erdiriyordu o günkü dersi.

"Büyüme için sendeki bu ateşi, bu istekliliği, bu güçlü arzuyu seviyorum, Ajlla" dedim yeni günümüze başlarken. Genç kızın koşarak gelişini, her zaman ki çekingenliğiyle eve girişini ve her sefer aynı yerde suskunluk içinde oturuşunu görmek dokunuyordu bana.

"Dün, Pahacuty öğretisinin sözlerin ötesinde olduğunu görmüştün," diye sürdürdüm konuşmamı, "sana pek bir şey açıklamadımsa da, öğretiyi kesilmeye gelmez. Öğrenmeyi bırakacak olursak, ölürüz. Yaşanan her an öğrenmek için bir fırsattır. Ondan sonra ise geçebiliriz usun ötesine. O zaman kendimizi yaşamsallığa ve tinsel istemselliğe bırakma eylemimiz başlayacaktır kendiliğinden."

"Chamalü," diye araya girdi Ajlla, "ben senin öğ-

rettiklerini her an daha iyi anlıyorum. Ama kimi zaman örneğin, sen benim elimi tuttuğunda ya da beni kucakladığında, her şeyi unutuverip titremeye başlıyorum küçük bir kız gibi."

"Sen yoğun bir biçimde büyümekte olan küçük bir kızsın zaten," diye yanıtladım. "Batılı adam kendi kendinin inşa ettiği lüks hapisanelerde yaşar; kuralların, yasakların, inakların ve üzerinde hiçbir denetiminin bulunmadığı kendi öz düşüncelerinin hapisaneleri. Bu acıklı durumda doğaçtanlık, arılık, aşk ve masumluk kurban edilmiştir. Batılı adam gezintinin tadına varmaktansa umutsuzluk içinde koşmayı yeğler. Kişisel ilişkilerde okşamalar çoktan unutulmuştur, çünkü sevecenlik değersiz görüldüğü için bastırılmıştır. Sonunda varacağımız nokta içten-gelmeliğe, arılığa, yaşamının güzelliğini yeniden anımsamaya ve ona aşık olmanın önemini anlamaya bir çağrıdan başka bir şey değil."

"Ya ben sana aşık olursam?" diye sordu, çekingenlikle gözlerini indirerek.

"Hayatı keşfettiğin zaman ona aşık olman kaçınılmazlaşır," dedim sakın sakın genç kıza. "Ben senin ırmağı geçip tümlük kıyısına varmanı sağlayan bir köprüyüm yalnızca.

Karışıklıksa yalnızca çağrışımlardan doğar. Yaşamı sev ve ona sadık kal, ne olursa olsun."

"Yaşama sadık kalmak ne demektir?"

"Yaşama bağlı kalmanın tek yolu mutlu olmaktır," diye yanıtladım. "Sevinç bizim doğal halimizdir, doğru yerimizi bulmanın da ana belirtisi."

"Neyi seversen sev," diye sürdürdüm, "nice önemsiz olursa olsun. Sevdiğini yoğunlukla sev, koşulsuz sev. İçinde taşıdığın aşk sana uyumu getirecektir.

Asıl olan, kötü anlarında sevmelisin. Sevecenlikten daha iyi bir koruyucu bulamazsın. Aşktan daha iyi yanıt yoktur. Aşksız yaşam benzinsiz otomobile benzer. Seven güçlü olur, her gün tansık olur onun yaşamında.

Ajlla, yaşamak sevmek demektir, yaşıyor olmak aşık olmak demektir. Sevebilir olmak hiçbir karşılık beklemeden sevmek anlamına gelir. Yaşamaya ve sevmeye karar vermelisin. Yaptığını seven sevdiğini yapıyordur, bu ise harika bir şeydir. Aşkın düşmanı korkudur. Korku bitince aşk başlar. Koşulsuz sevebilenden daha yiğit varlık yoktur. Sevmek en iyi duadır; geri kalansa anlamsız safsatadır. Seviverdik miydi öylece, günlerimiz ışıkla dolar."

"Kimsenin sevgimizin arasına girmemesine özen göstermeliyiz. İntij İnti hep sevenlerin yanındadır..." Ajlla'nın ağladığını görüp birden durdum.

"Ağlıyorum," dedi, sormadığım soruya yanıt vererek, "çünkü tüm söylediklerin benim hayatımda yaptıklarımın tam karşısı. Tümülle yanlış yöne

gidiyorken nasıl ağlamam, Chamalü?"

"Aşktan başka hiçbir yerde sığınak bulamazsın," diye sürdürdüm. "İnsan hiçbir zaman sevdiği zamandan daha güçlü daha kudretli olamaz, başka ne olursa olsun. Benim anlattığım aşk, yaşamları değiştirebilen ve hastaları tedavi edebilen o güçlü erktir; seviyoruz deyip de korku ve güvensizlikle dolu olan o kimselerin kırılğan, zayıf ve bağımlı tutumu ile bir ilgisi olmayan bir aşktır benim sözünü ettiğim. O birdenbire bitiveren ya da pişmanlığa dönüşen ya da karşısındakini zincire bağlayan hastalıklı duygu ile hiçbir ilgisi yoktur. Benim söylediğim aşk özgürleştiricidir, şifa vericidir, bütünseldir.

Her_kiş.innr içinde_ölçüsüzce seven bir varlık yaşar. Bu varlık serbest kalınca aşk kendiliğinden akarak ışıkla doldurur bizi. Kendimiz aşkı yaratmak zorunda olmazdık, hatta aşkı öğrenmek zorunda bile olmazdık, eğer böyle kocaman bir sevgi çarpıklığına uğramış olmasaydık. Çağdaş insanın artık çocuklarına işkence yapmaktan, onları sevgiyi almaya da vermeye de yeteneği olmayan yaratıklara çevirmekten vaz geçeceğini umalım. O çocuklar bu çektikleri yüzünden yaşamlarını sevecenlikten yoksun ve sevgiye aç olarak geçiriyorlar; en küçük bir okşayış karşısında kızmaları mı yoksa teşekkür etmeleri mi gerektiğini bilemiyorlar.

Öyleleri var ki, onlara göre aşk yalnızca çiftler

içindir. Aslında aşk en arınmış biçimiyle doldurmalıdır her bölümünü yaşamımızın. Kozmik aşk arınmanın en gerçek yoludur. Bu yolda etikete ya da düşünceye gerek yok; yaşam ışıklı bir akış olup yoğun bir özgürlük verirken, içimizde en sarsılmaz dinginliği kurar.

İnsanları anlasalardı eğer, tek gereksinimlerinin aşk olduğunu, bırakırlardı peşinden koşmayı sahte hedeflerin, bırakırlardı gereksiz yüklerle yüklenerek karma karışık etmeyi yaşamlarını. Kendini ve başkalarını seven birçok hastalığa bağışıklık kazanmıştır, gerilimden, korkudan, kararsızlıklardan kurtulmuştur. Aşk bizi en güçlü kozmik enerji oluklarına dönüştürür. Böylece yüce esrinme günlük bir olay olur da, küçük gerçekliğin kısıtlayıcı sınırları aşılır. Hayat deneyimleri anlatılamayacak denli tatlılaşır; böylelikle de biz asıl kimliğimizi öğreniriz; biz aşk idik yalnızca, fişkırmayı bekleyen aşk yanardağları."

"Biz aşkla dolu isek," dedi Ajlla, "niye birçok kişiden ilk çıkan ya irkilme oluyor ya da öfke?"

"Toprak tabakasının altında, Yerküre sıcaktır, verimlidir," dedim. "Tıpkı bunun gibi, çağdaş insan önyargılarla, korkularla, eğitim denen çöplükle kaplanıp örtülmüştür. İşte bu nedenle, aykırı durumlarla karşılaştığında, ilk dışavurduğu şey bu pisliktir. Ama yine de, çekirdekte kalan seven bir insandır, köşeye

sıkıştırılmış, bağlanmış, sonsuz düşünce zincirleriyle kitlenmiş.

Kutsal Yaşama Sanatı koşulsuz sevgi ile doğrudan ilişki içindedir, en aykırı durumlarda bile. Sevince kanat olur ayaklarımız, yürümemiz ise harika bir uçuş."

"Ya başkaları benim sevgime karşılık vermezse?" diye sordu.

"Bunun önemi yok, Ajlla," diye açıkladım. "Önemli olan senin verdiğindir, başkalarının sana verdiğini değil. Hiçbir dilencilik duygusunun önemi yoktur. Sevgi almanın en iyi yolu karşılığında hiçbir şey beklemeden sevmektir; sevmek tohum ekmek gibidir. Ürünü hemen alamazsın. Önemli olan ekmekten zevk almaktır, gelecek ürünleri beklemek değil.

Kimileri de vardır ki, sevmeyi ister ama önceden sunulan koşullarda. Gerçek aşk sel gibi akar, hiçbir koşula bağlı olmadan. Bir de şu var ki, küçük bir aşk yararsızdır çünkü o kırılığandır dağılığandır çürüktür. Ağacın küçük bir dalını herkes kırabilir; ağacın bütünü güçlüdür, ya hele milyonlarca ağaç birarada ise... Biz böyle büyük boyutlu sevgi istiyoruz. Ancak koskocaman aşkla seven gerçekten güçlüdür.

Sevememek mutsuzluğa giden yoldur. Birçok akıllı insan vardır ki, sevedemediği sevilemediği için sefalet içinde yaşar. Bu üzücü durumu süregelenleş-

tiren ise onların sevmeye yetenekli olmayışlarını kabul etmemesidir, böylece sürer gider, zarif sözlerle ve ikiyüzlü gülücüklerle gizlenerek.

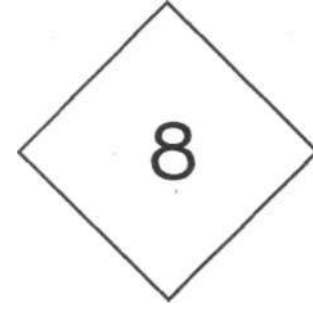
Verdiği aşk en iyi iletidir, en iyi söylevidir, en gerçek öğretidir. Sevginin karşılığı olması ya da olmamasının ne önemi var? İnsan ancak kendinde olanı verebilir?

Gerçekten de, sendeki sevgi sevmeye yetenekli olmayanları anlamayı sağlayacaktır. Dahası, yargılamamalıydın bu insanları; severek yardım etmelisin onlara. Aşk sözlerle değil, ancak daha çok sevmekle geri kazanabiliriz.

Sen aşk olduğun, aşk da sen olduğu zaman, döngü kapanır. Sendeki uyumlu titreşim seni koruma düzeylerine bağlayacaktır, sen kendi yerinde olacaksın, senin sevgi dolu varlığın çevrendekilere en iyi armağanın olacaktır.

Koşulsuz sevgi de öbür anahtar."

Ajlla gidince bahçeye çıkıp yere dayadım ellerimi. Kentin orta yerinde olsam bile, işitebiliyordum toprağın yürek çarpıntısını. Duyumsuyordum onun sevgisini, onun yaşamını. Sanki kökler uzanıyordu elimden, Pachamama'nın sevecen kucaklamasını duyuyordum, çocuklarının saygıyla kendine dönüşünü bekleye duran Toprak Ana'nın.

Bugün Ajlla'yı alışılmadık bir biçimde karşıladım. Hiçbir söz söylemeden, ellerimle konuştum okşayışlar sunarak, o da şaşırılmış ve hoşlanmış olarak ses çıkarmadan öylece durdu. Parmaklarım şımarık dalgalanmalarla özenli bir düzensizlik içinde tüm sırtını kaplayan saçlarıyla oynamaktaydı. Ellerim omuzlarında dinlenirken okşamalar masaj oldu, sonra da yavaş yavaş yayıldı tüm bedenine.

"Sağol, Chamalü, şimdi kendimi çok rahatlamış duyumsuyorum." Bunlar onun ilk sözleriydi.

"Bir masajın bile tadını duymadan ne çok insan bu dünyadan geçip gidiyor" dedim ben. "Eller kendini anlatırken, sevgiyle dolu, tıpkı koku saçan Çiçekler gibi, öyle derin bir erk iletirler ki, öylesine Şifa verici, uyum aşılایıcı, güçlendirici...sözlerle

anlatılamaz.

Seven bir insanın ellerinde inanılmaz güç ve şifa vardır. Okşamadan daha rahatlatıcı ve tad verici birşey olamaz."

"Şimdi nasılsın?"

"Çok iyi, herzamandan iyi, başlangıçta biraz şaşırılmış olsam da," dedi Ajlla.

"Çağdaş insanın yaşamından silinmiştir fiziksel dokunum," dedim. "Çağdaş insan iletişimini sözel biçimlere indirgemıştır, bu da uzaklığı azaltmadığı gibi iletişimi soğutmakta yüzeyelleştirmektedir.

Bizimki gibi toplumlarda fiziksel dokunum tanışmanın bir yoludur. Okşamar günlük yaşamın bir bölümünü oluşturur, bizi yorum yapmakta yada gereksiz açıklamalarda bulunmak zahmetinden kurtaran o değerli masumiyet hali içinde. Eğer her birimiz kendi içimizde bir aydınlık bölgesi açabilmiş olsaydık, yorumlamalarla kaygılanmalarla dolu karabasanlar sona ererdi. İşte bu da masumluğa, içinde doğaçtanlığın serbestçe dolu dolu ve tüm olarak oluşturduğu kutsal bir ortam kazandırır. Cennet gelecekte, ya da çok uzaklarda değildir. Masumluk ve güzellik ayrıcalıklı sığınaklardır. Orada daha yoğundur ışık. Oradan herşeyi özgürlük içinde sevebiliriz; o zaman herşey başka bir anlam kazanır. Aştan kaçılmaz, sevinç ise dayanılmaz ölçüde güzeldir."

"Sevmek gereksinimini duyuyorum içimde," diye sürdürdüm, "herşeyi sevmek, sevgiyi paylaşmak, çünkü belki de aşk dünyada veridikçe artan tek şeydir. Ben dünyaya aşkımı ilan ediyorum. Biz Pachakuty bilgisini içinde taşıyanların dünyadan el etek çekmeyip kentlerden uzaklaşmıyor olmamız buna kanıttır. Gezginlerin her yerde var olmaları gereklidir. Biz yetkin ve yenilmez olasmı öğrenirsek, daha yüksek bir yaşam düzeyi istemeyi özendirebiliriz, işte o zaman gezilerin en güzeli başlamış olacaktır.

"İnsanlar bedenlerini örtmek için mi, yoksa onları gizlemek için mi giyinirler?" diye soruverdim birdenbire.

Bir an durakladıktan sonra devam ettim, "Elbette insanın giysisini belirleyen yalnızca iklim ya da estetik duygusu değildir; bedenimizin kimi bölümlerini göstermekten utanmamızdır neden, daha çok.

Biz çocukken, masumiyet normal yapımızdır. Çağdaş adamın yavaş yavaş topluma katılımı yasaklarla, korkutmalarla, cezalarla ona utanmayı öğretir. Yavaş yavaş çocuk büyüklerin kusurlarını kopya eder. Doğaçtanlık ve saflık baskı altına alınır; masumiyet ise artık istenmez olur. Neredeyse herşey kabalası^ hesaplılaşır, kötü niyetlileşir. Bedenimizden utanma duyunca, onu gizlemeye başlarız. Saklamakla merak duygumuz uyanır; görülür olmak

yasaktır, yasak olan ise hepimizin aradığıdır, birçok durumda da bu arayış saplantıya dönüşür. Saflik durumunda çıplak beden cinsel ya da pornografik bir duyu taşımayan en doğal birşeydir. O bir özgürlük ve masumluk davranışıdır.

Özgün olarak yabancı ormanlardaki kız ve erkek kardeşlerimiz giysi kullanmazlardı. Bu ise hasta ruhlu (katolik) din adamlarınca dayanılmaz bir çirkinlik olarak görüldü, onlar da kötü niyetli çabalarıyla yerlilere utanmasını, saklanmasını ve yasaklamasını öğretiler. Bu durum çeşit çeşit cinsel suça yol açtı, yerli halklarda daha önce hiç bulunmayan.

Çıplak doğduğumuzu ve kutsal İntij İnti'nin karşısında hep çıplak olduğumuzu unutmamalıyız.

"Giyinirken sen, Ajlla, sakın o köleleştirici moanın etkisinde kalma; bedeninden utandığın için ya da başkalarının hoşuna gitmek için giyinme. Seni rahatlatan ve sana sevinç veren doğal iplikten dokunmuş giysileri seç; giydiklerin bedenini süslesin ve korusun senin özgürlüğünü. Dış güzellik iç güzelliğin tümleyici bir parçasıdır. Güzellik seni olduğundan başka gösteren sofistike işlerden daha çok, aşk ve sevinç ile ilgilidir.

Bedenini temizlemek bir düşünsemedir, bir ayindir. Bedensel aracımızı güçlü, sağlıklı, uyumlu ve doyumlu tutmak görevimizdir. Bizler yalnızca

beden değiliz, bizler bedeniz de aynı zamanda. Hangi yaşta olursa olsun, bedenimzi devinimli ve iyi durumda tutmalıyız. Bu da dış ve iç sağlık korumaya (hijyene) bağlıdır. Fazla kalın giyinmek ve Toprakta yalınayak hiç yürümek sağlıklı değildir. Kötü alışkanlıklar, bağımlılıklar ya da olumsuz düşünceler taşımak sağlıklı değildir, çünkü düşüncelerimiz kafamızın içinde kalmaz. Olumsuz düşünceler tüm bedenimize yayılıp oraya oturur, onu kirlendirir."

"Günümüzdeki yolsuzluklarla dolu toplumlarda saf ve masum kalmak olanaklı mı?" diye Ajlla sordu.

"Bizim sözünü ettiğimiz masumluğun budalalıkla bir ilişkisi yok," dedim. "Arılık Gezgin'in özelliklerinden biridir, onun sığınağı, onun kuvvetidir. Biz anlık derken, aynı anda her yerde olma duygusunu da içine alır bu.

Bu ışıklılık sevgisel davranışları olanaklı kılar, en yüce duyarlıklardan esinlenen."

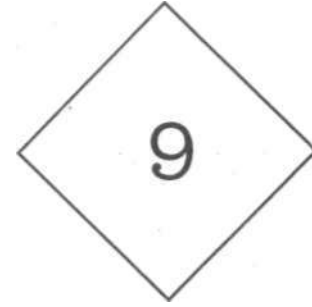
"Bu yeni Pachacuty içinde," diye sürdürdüm, "yerli olmak yabancı olmak, yeniden çocuklaşmak demektir. Yeniden çocuklaşırsak diplomalarla ya da alkışlamakla ilgilenmeyiz artık, ya da dış görünüşlerle, şükran duygusuyla. Bizi tek ilgilendiren etkinlikle dolu bir yaşam olur, çünkü o zaman her şey bizim için kutsal bir oyundur.

"Toprağın çocukları masumluğu doğal durundan olarak görürler. Bu yüzden korkmazlar okşanmaktan

ya da doğaçlıktan. Onlar mütevazi ve naziktirler. Çok bilir görünmezler, ama onların içtengelen açıklıklarında bilgeliğin doğallığın bir parçası olduğu görülür, sıcaklığın Güneşten gelmesi gibi. Saflık tümsel etkinliği sağlar. O zaman yaptığımız etkinlikler döngüselleşir, ondan sonra da başkalarının sizin için ne düşündüğü güz rüzgarında savrulan yapraklardan daha önemli olmaz.

Kendin olmalısın, Ajlla. Özgürlüğünü özgür bırakmalısın. İçten gelmeliğinin kendini tüm bedeninde göstermesine izin vermelisin. Yaşamı temiz bir bakışla gözlemelisin; işte o zaman nereye baksan güzelliği görürsün."

Bu andan sonra herşey suskunluklar, bakışlar, okşamalarla belli oldu, sanki iki küçük çocuk ağaç kılığına bürünmüş birbirleriyle oyun oynuyorlar gibi, bizlerle birlikte eğlenen Güneş Babanın neşe dolu bakışları altında.

Sabahleyin, odamdan ayrılmadan önce, evdeki gençlerden birini, benim evde olmayacağımı söylemesi için Ajlla'ya gönderdim.

"Ama tam bu saatte buluşacaktık" diye şaşkınlık ve kızgınlıkla bağırdı genç kadın.

Çocuk da, kendisine önceden öğrettiğim gibi: "Chamalü dedi ki, bugün yapacak işi olmadığı için, kıra çıkacak, akşam da geç dönecek" diye sürdürdü sözünü.

"Beni unutmuş olamaz," diye karşı çıktı Ajlla. "En az bir haftadır hep aynı saatte geliyordum."

"Benim diyebileceğim bu kadar," diye soğukça üsteledi genç çocuk ayrılırken. "Eğer bütün gün beklemek istiyorsanız, bekleyin, ama bahçede değil."

Ajlla kıınıldamadan kalakaldı, yalnızca hızlı ve kırık soluğu duyuluyordu. Gözleri yere çakılı

kalırken kendi kendine düşünüyordu, "Chamalü davranışı karşısında benim neler hissedeceğime hiç aldırmadan çekip gitti. Bencillik bu..."

Böylece düşünceleri beyinde dönüp duruyordu, karmakarışık, durdurulamaz, denetlenemez. Her zaman oturduğu yerin kenarına ilişti, kollarını kavuşturup sessiz kaldı, yakını bir duvarda antika bir saat zamanın nasıl yavaş geçtiğini bildiriyordu.

Birkaç saat sonra odaya girdim, neredeyse hiç yüzüne bakmadan ona dedim ki, "Burada kalmakla doğru yaptın, ama öfkelenerek içindeki uyumu yitirmekle de yanlış yaptın. Neden caydın yüreğini dinlemekten? Hayır, Ajlla, en değişik durumlarda bile dengeni korumazsan, fazla ilerleyemezsin. Gülmece duygusu budalalığın ve hastalığın ilacıdır; gülmece duygusu aydınlanmayı sağlayan güvencedir; gülmece duygusu Gezgin'in hac yolculuğunda önemli bir adımdır. Gülmece duygusu olmadan nereye varabiliriz ki? Nasıl oluyor da bunca dersten sonra sen hala karmaşıklarıştırmaktasın hayatını? Her zaman anımsaman gereken büyük bir gerçek var, Ajlla: hayattaki tek ciddi şey gülmececiir.

Gülmece duygusunu yitirince, yenilmezliğin bundan zarar görür. Yenilmezliğin çatlayınca ise, tümüyle dirençsiz kalırsın. Gülmececiyi yalnızca gülmece olarak anımsayabilmelisin. Yoksa uçar gider gülmece duygusu, sen de göklere yükselmek

şöyle dursun, yerlerde acıklı acıklı sürünmeye dönersin yeniden.

Sonsuzluk, Ajlla, dolu dolu deneyimlenen bir andan başka birşey değildir. Uçsuz bucaksızlık Gezginin yüreğine yakışandır. Gülmece duygusuna bağlı kaldıkça biz, bizim uyumsal titreşimimiz durmaksızın genleşecektir. Biz hiçbir şey yapmıyor olsak da, yalnızca varlığımız değerli bir katkı olacaktır.

Bilge bir adam düşünmeye başlayınca, aptallaşır. Bir Gezgin öfkelenirse o artık uçamaz olur, sürünür sefilce. Aç yüreğini, Ajlla, başla oynamaya bu oyunu. Asla, hiç bir durumda, hiçbir yerde yitirme içindeki gülmece duygusunu. Nereye gidebiliriz gülmece olmadan? Harikalarla dolu olan Pachama'nın parçası olduğumuza nasıl olur da teşekkür içinde olmayız; kutsal İntij İnti'den geldiğimizi nasıl unutabiliriz? Ajlla, sevgi tohumları ek ki, sevinç toplayasın. Biz mutlu olduğumuz zaman, türküler çığır hücrelerimiz, derin bir barış doldurur bedenimizi. Yüreğimizin gözüyle görürüz ki, uçmak değildir kuşların yaptığı, dansetmektir oynamaktır havada."

"Ajlla," diye devam ettim, "bizler yeni Pachacuty'nin yerli halkı tıpkı yağmur taneleri gibiyizdir. Verebileceğimiz örnekle, göstereceğimiz nezakete, çağdaş insana bütün sorunun bir akma

sorunu olduğunu, akmanm ise JanaJpacha'ya giden yolu bulmamız olduğunu anımsatmak için indik bu dünyaya. Bu biçim değiştirme bizim titreşimimizi yükselterek, evrimimiz için gerekli olan nitel değişimi sağlar bize.

Bu işlemse gülmece olmaz. Ajlla! Eğer sen sarsılmadan ve uyum içinde tepki veremezsen, Gezgin başarılı olamaz. Durumların en kötüsünde bile, içindeki iyilik duygusunu saklamaksın; durumların en kötüsünde bile, içindeki iyilik duygusunu saklamaksın; ancak o zaman belli bir bilinç düzeyinde hareket edebilirsin; ancak o zaman selinin askıdaki yolculuğun kalıcı olur...Kendi içindeki yolculuğun.

Eğer hiçbirşey raslantısal değilse, niçin yakınmak? Niçin kızmak, eğer hiçbir şey nedensiz olmu-yorsa? Herşey derstir. Öyleyse, şükran duyarak öğren, herşeyi doğallıkla kabul ederek. Tek gereksinimin sağlıklı olmasıdır. Gerisi kendiliğinden gelir.

Yaşamımızda bir anlam olmayınca, tepkilerimiz saldırganlaşır denetimsizleşir, hiçbir şey bize dokun-masa bile. Durmadan haklılık ararız, ya da başkalarını suçlarız. Ama samanlık yolumuz olduğunda, herşey harika ve gülmeceli olur.

"Bizim yabancı yaratıkş destanımıza göre, İntij İnti bize şöyle dedi: 'Eğlenmek için gidiniz dünyaya, çünkü eğlenirken öğreneceksiniz , öğrenerek

büyüyecek, büyüyerek de evrimin kutsal amacını yerine getireceksiniz.' Neden değiştirmeyelim gülmececilerle hastanelerdeki doktorları? Neden her hafta sonu gülmece grupları kurmayalım? Neden hergün bir gülme anı olmasın yaşamımızda, nerede olursak olalım? Neden sonsuzlaştırmayalım bu anı, neden yaşamımızı kesintisiz bir kutsal gülmece etkinliği yapmayalım?

"Ajlla, bize kendi kendine gülme yeteneği verilmiştir, öyleyse gülebikriz pekala kendimize...gülümseyivermek işler istediğimiz gibi olunca, özellikle de işler istediğimiz gibi olmayınca. Sizbir şeyi tüm içtenliğinizle yaparak zevk alırsanız çabanızdan, ne iyi! Sonunda kazandığınızın önemi yok. Önemli olan bu işten ne öğrendiğinizdir.

"Kendi kendimize gülme yeteneği verilmiştir bize, özellikle de yaptığımız hatalara gülelim diye. İşte bu sağlıklı sevinç duygusu öğrenme için gerekli aydınlığı saklamamızı sağlar; bir başka deyişle büyüme olgusunun işlenmesini.

"Ajlla," dedim, kucaklayarak onu, "yüreğin gülümsüyorsa eğer, ne olursa olsun kararmayacaktır yüzün. Sen ışık olacaksın gece geldiğinde. Ve de en kötü anlarda gülmece duygusu varsa, biçimlenmeye başlayacaktır Gezgin; bu demek ki kesindir sevinmek, çünkü her eylem bir sevinme olayıdır aslında."

Neşe içinde vedalaştık. Ağaça biliyordu zaten

gölmece olmasa neler geleceğini başımıza.

• • < 1 0

"Biz de taşlar kadar önemliyiz," diye başladım yeni günün öğretisine. "Eski çağlarda, tanrılar bize değerli bir armağan verdiler: yaşam. İşte bu kutsal toprağa ekebiliriz en güzel çiçekleri, en etkileyici ağaçları. Tanrıları bize aynı hediye başka başka ambalajlar içinde sundular; bizim bu gezegenden geçiyor olmamızın aşkın nedenlerini duyumsayanlar için Pachamama kırıntıları var bunun içinde. Herşey canlı, herşey evrim okulunda ders görüyor. Herşey birer insan, farklı giysilere bürünmüş. Bir gün hepsi yeniden birer yıldız olacak.

Bir insan, daha uykudaysa, gururlu davranır, kibir onun kartıdır, etiketidir. Ne çok üzölür Pachamama çocuklarının yanlış yola sapmasına! Ne sık kapanır Evrensel kapı alçakgönüllölük pasaportu taşımayanların yüzüne! Kibirli insanlar, Ajlla, kendi

budalalıklarının tutsağıdırlar. Kendilerini durmadan aldatan düşüncelerden gelen acayip laflar söyleyip dururlar. Çoğunlukla kendilerini "iyi insan" sayarlar. Kendilerini başka insanlardan üstün kılan bir dolu erdemler, yetenekler, bilgelikler yüklemeye eğilimleri vardır kendilerine. Tüm bunlar gerçek bir hapisane hücresi oluşturur göze görünmeyen, ama onlan aptalca konuşuran. Bir ölüyü dört kibirli insan götürse mezarlığa gerçekte beşir ölü sayısı.

Böyle burnu büyük davranışlardan gelen başka büyük sorun da, bu tip bir kişinin, çirkin tutumlarını sürdürürken, yalnızca bu gerçeğin içinde yaşamak zorunda kalmasıdır, böylece ortaya çıkan kısır döngü kendi budalalığını besler durur.

Kibirli insanların aptal olması kaçınılmazdır, çünkü onlar herşeyi kendi standartlarıyla değerlendirirler. Herşey onlara görüldüğüne göre iyidir ya da kötüdür. Hayatları biteviyedir, çünkü durmadan kendilerini başkalarıyla karşılaştırırlar. Kararlarını çevreden edindikleri çarpık imgelere bakarak verirler. Kibirli olanlar acı içinde yaşarlar, çünkü onlar iç gelişmelerinin yerine başkalarıyla girdikleri gülünç yansı koymuşlardır; böylece hep gerilimli hep telaşlıdırlar. Bu acelecilik, bu saplantı sahip olduklarının tadına varmaktan alakoyar onlan. Mutlu olmadıklarından hastalanırlar. Bu nedenle soluklan hep sığıdır: özdekçidirler, yüzeyseldirler, anlamsızdırlar; hatta

tinsellik evrenine bile girseler böyledir bu. Bütün süprüntülerini birlikte getirdikleri için, aynı yanılgıları sürdürürler, bunun sonucunda da hiçbir şeyi anlayamazlar. Tinsel uygulama onlar için gülünç bir alay etmeye dönüşür; en başta da kendileri gülünçleşirler.

İnsanda alçakgönüllülük olmazsa, Pachamama'nın kutsal dinine girmek olanaksızdır. Gurur ve kibir Gezginin Yolu'nun tüm karşıtıdır. Alçakgönüllülük olmadan bilgiye ulaşılamaz, alçakgönüllülük biz tüm gerçeklere, tüm boyutlara girebiliriz. Alçakgönüllülük, Ajlla," diye sürdürdüm, "bizim için niteliksel olarak farklı bir titreşimdir. Alçakgönüllü olan yavaş yavaş güçlü kudretli olur. Kendilerini korkulardan arındıranlar ancak gerçekten alçakgönüllü olabilirler. Alçakgönüllülük temelde bir cesaret davranışıdır."

"Alçakgönüllü olmak neden bu denli güçtür, Chamalü?" diye sordu Ajlla, apaçık bir ilgi ile.

"Kaç kez aynı şeyi sordun bana?" dedim. "Çağdaş insan için özellikle zordur bu. Sanınm aileden ve okuldan alınan eğitim ile ilgisi vardır. Orada insanlar bireyci olarak, bencil olarak yetiştirilirler. Başkalarına karşı sorumluluk taşımasını öğrenmezler. Çağdaş insan paylaşmaktan çok yarışmayı öğrenir, bir kalp krizi onu bu cehennem yarışından çıkarıncadek koşup geçmeye uğraşır başkalarını.

Alçakgönüllü olmayışı ruhun gözlerini örten bir bağ gibidir. Kibirli olan pekçok şeyin ayırımında olmadan geçer bu dünyadan."

"Ajlla," dedim, birden ses tonumu değiştirerek, "sen benim en kötü öğrencilerimden birisin."

"Chamalü," diye bağırdı şaşkınlıkla " niçin böyle söylüyorsun?"

"Sana gurur bulaşmasın, kibir seni çürütmesin diye, dedim," "Alçakgönüllülük Gezgin'in anahtarıdır." "Bana alçakgönüllülüğü biraz daha anlat," dedi, konu ile gittikçe daha çok ilgilenerek," ikiyüzlü biriyle karşılaşsam ne yapmalıyım? Alçakgönüllülüğümle onu onaylamış olmayacak mıyım?"

"Ajlla," diye yanıtladım yavaşça, "sana daha önce söylemiştim alçakgönüllülüğün budalalık olmadığını. Onun aptalca bir korkaklıkla ilgisi yoktur. Tersine, o en cesurca davranıştır, çünkü ancak cesaretle dolu olanlar gerçekten alçakgönüllü olabilirler.

Alçakgönüllü olmak yüreğiyle yürümek demektir. Hata yapan birini görürsen, onu aşağılamak için fırsattan yararlanmamalısın, ya da sapmamalısın, ikiyüzlülüğe. Alçakgönüllülük gerçek ise, aşk durumunu bırakmayız elden; ayrıca her durumda gerekli olanı yapmanı sağlayan büyük bir bağlılık duygusu vardır.

Alçakgönüllü olmak sevgi dolu olmak demektir,

anımsamak demektir tanrısal kökenimizi, inançlı olmaktır dolu bir yaşama. Alçakgönüllü olmak yıldız gibi, ağaçla dağ gibi, çocukla büyük gibi... duyumsamaktır Toprakla Güneşin çocuğu, tüm yaptıklarını kardeşi gibi duyumsamaktır kendini.

Alçakgönüllü olmak hep yüreğinde bir çığrı taşımaktır, bu yüzden de her durumda doğrusal olan yalnızca sevecenliktir.

Güneşin yolunu Gezgin, Ajlla, onun davranışlarını belirleyen alçakgönüllülükle tanır."

"Chamalü, her dakika alçakgönüllü olamazsam ne olur?" diye sordu Ajlla.

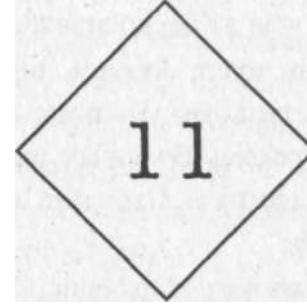
"Alçakgönüllü olmak için çaba göstermen gerekmez", dedim ona. "Kendi içinde sağlıklı olman yeter. Sen sağlıklı isen, alçakgönüllülük kendiliğinden akacaktır sana. O hapis olanlar kendi hapisanelerini kendileri yapar; her biri kendisinin gardiyanıdır. Sana bütün yüreğimle söylüyorum, Ajlla, insanın basma gelebilecek en kötü şey hapisanede yaşamaktır. İçindeki özgün varlığı bul; içindeki o değerli doğal koşulu bul. O zaman bedenin gözlerle dolaacaktır, güzellik görecektir sonra bu gözler nereye baksın."

Sonuna doğru elimize ne geçse kucklamaya başlamıştık: taşlar, ağaçlar, esenyel, karıncalar, bir de görünmeden bize eşlik eden büyüğümüz. Ayrılırken ona dedim ki: "Yarın şafakta, doğu tepesinde

olacağım, güneye dönük, o koca taşın bitişğinde. Hazırlıklı gelmen önemli."

"Hazırlık mı?" diye sordu. "Neye hazırlıklı, Chamalü?"

"Gezgin herşeye hazırlıklı olmalıdır her zaman. Ancak o zaman layık olur yaşamaya," dedim uzaklaşırken.

Güneşin And dağlarına özgü selamlamış bir saygı törenidir, görünmeyen Tanrı'nın görünüşü olan ışıkla, Tata İnti ile bir bağlılık törenidir. Bu konuda yoğun biçimde çalıştım; anamız olan Toprakla ve atalarımızdan bize kalan geleceğin koruyucularıyla. Töreni bitirdiğimde, Ajlla göründü.

"Tam zamanında geldin," dedim. "Koruyucu taşı selamladın mı?"

"Sanmam," dedi yüzü kızararak.

"Herşey senin bir parçan, herşey canlı," diye sürdürdüm konuşmamı. "Uyandıığımızdaki ilk niyetlerimiz ve ilk etkinliklerimiz günün ana eğilimlerini çizer, perspektiflerini belirler, olayları yönlendirir. Hiçbir şey geridönüşlü olmadığından, eğilimleri değiştirip yeniden yönlendirmek güçtür. Günün ilk

anlarına daha çok özenmek yeğdir; çünkü o anlarda günün geri kalan çizgilerini belirleriz, geceki birikimler bize yeni şafağı kotaranadək.

İzin aldıktan sonra, kayanın tepesine tırmanmaksın. Tam ortasından, yıldırımın çarptığı yerden kırıldığını göreceksin. Bu çatlak içerideki kovuğa ulaşan bir tünel oluşturur. Uzun süre burası tören yeri olarak kullanıldı."

"Bütün bunları nasıl biliyorsun, Chamalü?" dedi Ajlla.

"O kadm anlattı bana."

"Hangi kadın?" diye yeniden sordu.

"Adı Ruba" dedim, koca kayayı elimle göstere rek.

"Kayalar konuşur mu?" dedi.

"Ajlla," dedim ona babaca sarılarak, "eşyalar her gerçeklikte başka türlü davranırlar. Bir gerçeklikte yanlış gözükən, bir başkasında doğru olabilir. Birinde geçerli olan terimler ve açıklamalar bir başkasında geçerli olmayabilir. Atalarımızın dev boyda kayaları böyle koca koca uzaklıklara nasıl taşıdıklarını sanıyorsun?"

"Bu işin nasıl yapıldığını anlatabilir misin bana?" dedi Ajlla.

"Konuşuyorlardı onlarla," diye yanıtladım. "O zaman farklıydı ağırlık kavramı. Nesnelər yalnız bu

gerçeklikte var değiller ya."

"Tırman kayaya ve kırsal kovuğa gir."

Ajlla hızla kayaya yönelip tırmanmaya çabaladı, yeniden yeniden sığırayarak. Başaramayınca, yanıma dönüp şöyle söyledi, "Tırmanmak olanaksız, Chamalü. Sanki eskiden burda bir merdiven varmış da yıkılmış gibi. Tırmanmanın olanağı yok. Sen bu kovuğa girdin mi, Chamalü?"

"Hayır ama tanıyorum orayı."

"Anlamıyorum. Oraya girmeden, orayı nasıl tanıyabilirsin?" diye sordu.

"Çünkü Ruba saydamdır," dedim.

"Saydam mı?" dedi, inanamayarak, bakarken kayaya doğru.

"Hayır, Ajlla, bu gözler için değil tabii."

"Hangi gözler için saydam öyleyse?"

"Sen yalnız gözlerinle mi görebileceğini sanıyorsun?" diye sordum.

"Chamalü," dedi sinirli sinirli, "her geçen gün daha az anlıyorum."

"Sen doğru yoldasın," dedim uzaklaşırken. "Oraya çıktığında ara beni."

"Ama, tırmanmak olanaksız."

"Hiçbir şey olanaksız değildir."

Bir süre geçtikten sonra, Ajlla bana geldi, oturup şöyle söyledi, "Yapamıyorum, Chamalü, uğraştım

ama olanaksız."

"Senin güçsüzlüğünü besleyen bu sözcükten vazgeç," dedim. "Tepeye çıkabilmek için yardım istedin mi kayadan?"

"Hayır ... hiç aklıma gelmedi."

"Ajlla," dedim yavaşça. "Saygı ve dua büyük bir erki yerinden oynatır. Tek yapacağın yüreğinle başkalarının yüreği arasında bir ışık köprüsü kurmaktır; sonra senin aşka dönüşen dileğin doğa yasalarını kullanacaktır değişik bir biçimde. Hem sen, pek çabuk bırakıyorsun kendini. Gezgin, kayanın isteminin bedenlenmesidir. Yenilmezdir, sarsılmazdır; hep ilerlemeye, korkularının yönünde daha öteye gitmeye isteklidir, her yerde kendini evinde duyumsar, çünkü onun yaşaması yürektedir."

İstemsiz bir kişi motorsuz otomobil gibidir. Taş gibi bir istem her karşıtlığı bir başarıya, her sorunu bir öğretiye, her fırtınayı yelkenleri dolduran bir rüzgara döndürecek yetidedir; çünkü bilir ki karanlıktan sonra gene ışık vardır."

"Kendimi nasıl dönüştürebilirim, Chamalü?"

"Kendini dönüştürmenin tek yolu... kendini dönüştürmektir. Yaşadığım her şeyi yorum yapmadan öğren. Pachakuty bilgisinde öğrenmek öğrenmemek demektir. Hiçbir şeyin olanaksız olmadığını duyumsadığımda, kendin yaptığım şey olduğunda, yaşamın birliğinde odaklaştığında, yeni bir güne doğmuş ola-

çaksın."

"Ama bu içinde yaşadığınız gibi büyük bir kentte otururken, yapabilir miyim bu dediklerini?" diye sordu.

"Kendini yetersiz kısır görüşlerden kurtardığında, anlayacaksın basma gelen herşeyden kendinin sorumlu olduğunu."

"Güneşin yolu", diye sürdürdüm sözümü, "geniş alanlı ve çok çeşitlidir. Tüm uzanımı dolu dolu yaşamaktır Gezgin'in görevi."

"Girecek miyiz kovuğa?" dedi Ajlla.

"Sen hazır değilsin daha."

"Ne yapmalıyım?"

"Bırak düşünmeyi. Yapman gereken, Ajlla, düşünmeyi bırakmaktır."

"Düşünmeyi nasıl bırakabilirim, Chamalü?"

"Mutlu olduğun zaman daha az düşünürsün," diye açıklama yaptım. "Müzik ve dans da değerli suskunluk alanları yaratır."

"Öyleyse durmadan dansetmem ya da müzik dinlemem gerekiyor, öyle mi?"

"Çok doğru bir şey söyledin," diye kafamı salladım. "Hepimizin içinde müzik vardır. Tek yapacağımız onu kendi akışına bırakmak. Dansetmeden yaşayabileceğimizi mi sanıyorsun? Elbette ki hayır, Ajlla, dans çok önemlidir. Dans yarıda kesilemez,

kesilmemelidir. Biz bir iş yapıyorken bile, kutsal dans sürmelidir. Böylelikle bitmez tükenmez düşüncelere yer kalmaz, sevinç de kaçınılmazlaşır."

Daha sonra, saygı ve ilgi ile yürüme sanatı üzerinde ders yaptık. Ben bıraktığımda yalnız başına oruç tutuyor, dağ ile koca kaya öğretileri üzerinde düşünseme yapıyordu.

"Güneş batınca eve dönersin. Gece olunca bir de yıldız doğacak senin içinde."

< 12

Bir gün daha başladı. Bir kez daha yeni evin bahçesinde buluştuk. Ajlla her gün daha derin bir bakışla, daha uyumlu bir yüz ifadesiyle geliyordu.

Geldiğinde saçları ıslaktı, altın bukleleri çılginca savruluyordu. "Bugün sudan bana karşı o kadar soğuk olmamasını rica ettim, o da duydu beni. Duşta harika bir zaman geçirdim," dedi gelir gelmez.

"Böyle sevinç dolu bir kişiyle buluşmak ne güzel," diye ona yanıt verdim. "Dün gece kutsal koka yapraklarından seni sorduğumda, bana senin seçilmiş bir kadın olduğunu söylediler, senin daha önce bizimle kutsal ateşin korunması üzerinde önemli işlevleri paylaşmış olduğunu anlattılar, bu nedenle de, herşey daha kolay olacak senin için. Köklerine dönmenin tam zamanı. Şu andaki durum

da bayağı acil, daha çok sayıda Gezginlere gereksinim var, ışıkla doldurmak için yolu."

"Ben gerçekten bir Gezgin olacak mıyım?" diye sordu.

"En kötü anlarda bile saklayabilirsen içindeki sevinci, elbette olursun," dedim. "Yaşam kutsal bir oyundur, yüce bir neşedir, yetkinlikle bir buluşmadır, esrime ile harika bir karşılaşmadır."

"Ya işler kötü giderse?"

"Yapılan yanlışlıklar bir parçasıdır öğrenmenin" diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "İlk anda kötü gibi görünen sonunda çok değerli bir ders olabilir. Ne ki, her zaman uyanık, aydın ve tümüyle o anın içinde olunmalıdır.

En kötü anlarda güçlü olmak hayat okulunun ke-sintisizliğini sağlar. Bu bağlamda, herşey kutsallaşır, yüceleşir. İşte bunlar bu Dünyada bizim niçin var olduğumuzu duyumsayabileceğimiz anlardır.

Oynuyorsak, Ajlla, tüm bunlar bir oyunsa eğer, o zaman sen yaşamını ölçsüz güzel bir sürece çevire-rek çok yükseklerle uçabilirsin, ta Güneş'in yüreğine ulaşanadək. Olan biten her şeyden yoğun zevk ala-bilirsin. Her şeyden tad aldığımız zaman, öğrenmesi-ni öğreniriz, aynı zamanda da öğrenmemesini. İşte o anda iç ve dış bir olur ve tadabiliriz kaderimiz olan değerli tekselliği. Oynuyoruz, Ajlla! Ancak oyun oynayarak ulaşabilirsin ışığa. Oynamaktan kaçanlar

yargılı olurlar karanlıkta yaşamaya. Oyun oynamak ışıktır; oyun oynamak gündeğuşüdür. Oyun oyna-mak dikmektir Tata İnti'nin sunduğu her anı ışıklı ipliklerle.

Batıda nice insanlar gördüm 'tinsel takılan' tümüyle ciddi suratlarıyla, oysa doğal tinsellik özgürlüktür...bir neşedir o. Bizim topluluklarımızda her gün bir sevinçtir. Nasıl sevinmeyelim her gün, Tata İnti'nin en iyi bir görünmesiyken yaşam? Nasıl olur da göstermeyebiliriz teşekkürümüzü çığı ile, dansla, susmayla, sevinçle? Nasıl olur da başkaları için birer armağan olmaktan kaçınabiliriz, her gün yeniden sunulan bir armağan? Hepsi de bir oyundur, Ajlla. Tata İnti oyun oynuyorken, oyunu oynayacak-lardır elbet Güneşin çocukları da. Tüm uyanık varlıklar oyun oynarlar durmadan; uyuyanlarsa cid-dileşir karmaşıklaşır, yük yüklenirler sırtlarına, küskünleşirler, doyumsuzlaşırlar, intihar ederler. Kimi zaman da bir araya toplanırlar, yakınmalar yap-mak ve yapmacık övgüler yağdırmak için birbirler-ine.

Ama insanlar yapılandırılar, bir anlamda. Vazgeçemezler hiç çocuk olmaktan bu nedenlerle oyuna bırakıverirler kendilerini, müdür de olsalar işçi de, öğretmen de öğrenci de, genç de yaşlı da. İyi oluverirse birden bir şey, başarı kazanıverirlerse, bunun bir oyun olduğunu anımsayıp uzak dururlar

acunsallık karşıtı kibirden. Yok, eğer, işler kötü giderse, yine anımsayıp bunun bir oyun olduğunu, sevinci saklarlar içlerinde, sürdürürler coşkunluklarım, içlerindeki kesintisiz ezgi besler tükenmeyen danslarını."

"Ajlla," dedim ayağa kalkarak, "artık daha fazla sözün gereksiz olduğu noktaya geldik. Artık yoğun bir oyun oynamaktır bize kalan. Unutma ne yaparsan yap, oyun oynamaktayız yalnızca. Ve bu oyunda yer almaktadır Pachamama'nın tümü."

"Her şeyi hemen öğrenmek istiyorum" dedi Ajlla birlikte yeni güne başlarken.

"İstekli olman ne iyi," dedim, "ama her şeyin izlemesi gereken doğal bir yolu vardır. Uyanmak önce yavaş yavaş olur, hani şafağın sökmesi gibi, şimşekler ve gök gürültüleriyle dolu fırtınalı sabahlar gibi, ışık parlamaları, aydınlanmalar, hani bir yamaca tırmanan kıvrımlı keçi yolu gibi.

Gezgin, uzun bir geziye hazırlıklı olmalıdır, uzun soluklu bir maratona. Biz öyle tabana kuvvet koşamayız yüz metre gibi, başkalarından önce hedefe ulaşmak için; birkaç belli nesne için yapamayız hazırlığımızı. Her şeye hazır olmak gerekir, terslikleri öğretmenimiz gibi görerek... Nerede olurduk eğer sorunlarımız olmasaydı?

En kötüsüne hazırlamalısın kendini, Ajlla. Ancak böyle yaparsan hazırlığın tamam olur; ancak böyle kaplanırsın dayanıklılıkla güçle."

"En kötüsü ne olabilir, Chamalü?" diye sordu, ilgilenerek.

"Gezgin alkışlanmaya da hakarete de hazırlıklıdır," diye sürdürdüm konuşmamı, "hazırdır okşanmaya da taşlanmaya da. Gezgin pofpoflanmakla ya da parayla baştan çıkarılamaz, teşekkür ya da tazminat beklemez. O kapalı döngülerle iş gören bir kimsedir; duygu, anlayış ya da beğenilme beklemez. Ajlla, senin istekliliğin harcanmamalıdır telaşlılıkla. Bu dünyanın ötesine gitmek gerçek bir gündoğuşudur; unutmamalısın ki şafak yavaş yavaş yükselir, ışığın gelişi ise geri döndürülemez."

"Kimi yerde tikanıp kalmışım gibi geliyor bana," diye anlattı. "Sanki ilerleyişim duruveriyor."

"Kendine ve Pachamama'ya güvenmeli, geçirdiğin değişimin tadına varmalısın," dedim ağır ağır. "Büyümeni dikkatle gözlemek önemlidir, gerçekten de ağaçlar gibi büyüye durmakta olduğumuzu unutmaman. Başlangıçta güçlü ve derin kökler geliştirmemiz gerekir, bizi o iç itiden öteye büyütmesi için. Büyümemizi dışımızdan ilerletmemize olanak yoktur; iç ritmimizi zorlayamayız. Pachacuty bilgisine göre, varlığımız daima doğal süreçlerle işler."

"Bu söylediklerin hergünkü dilimizden ayrımlı,"

dedi Ajlla. "Benim arkadaşlarım devrim sözcüğünü çok başka kullanıyorlar."

"Pekçok kimse kendi yaşamlarında devrim yapmaya yürekleri yokken devrimden sözederler, böylece de yoz yoz kalırlar," dedim üstüne basa basa. "İçimizdeki kirlilikleri boşaltmakla başlamayan devrim, ucuz bir görüntüyle sona erer."

Tek gerçek devrimci kendini değiştirebilendir. Devrime katkı yapmanın en iyi yolu köhne çürümüş yapıları değiştirmektir. İşte o zaman, toplumda devrim yapmaktan çok, toplumun içinde yaşarken toplumun dışına çıkarabiliriz kendimizi. Böylelikle sözlerimiz çığn, adımlarımız dans olur, böylece başlarız tüm gerçekliklerde bilinçle yaşamaya."

"Ajlla," dedim bir süre sustuktan sonra, "Gezgin'in hazırlığı bir şölen hazırlığıdır temelde, hergün yinelenen kutsal çok boyutlu bir düşün alayıdır. İşte büyümenin tüm kapsamıdır bu. Şafak kesinlikle sökecektir; tek yapmamız gereken uyanık ve istekli olmamızdır. Gece sürmektedir uyuyup kalanlar için."

"Yalnız uysal olan erişir dağın tepesine", dedim, o çünkü derse başlarken. "Kimileri yürekleri korku doluyken tırmanmak isterler, kimileri de gurura, kibire yapışmış hantal ayaklarını sürükleyip durur. Tüm bunlar apaçık saygısızlıktır. Saygısız olan Janajpacha'ya ulaşamaz.

Chejpacha'da -acunsal düzeyde- seyre çıkmamıza ve Pachamama'da yerleşip oturmamıza izin verilirse, her şeyin kutsal olduğu bildirilir bize, sevginin ise içte ve dışta tek anlatım yolu budur. Yürek, yaşama bakmak için tek penceredir. Bir yıldız gösterir bize yolumuzu, İntij İnti oldukça gittiğimiz yön.

Kendini bir doğal tapınakta bulursan, çıkar ayakkabılarını, selamla temsilcilerini madenlerin, bitkilerin, hayvanların. Sonra gir derin bir sessizliğe.

Kendiliğinden katılacaksın çokrenkli bir dansa. Bu dansa herbir devinim, herbir renk, herbir olay şimşek çakmalarıyla sana gelen birer ders olacaktır."

"Kutsal nedir?" dedi. "Nerde biter?"

"Her şey kutsaldır; her şey büyük tanrısal tapınağın bir parçasıdır," dedim. "Eğer yüreğinden* bakarsan, her yanda güzellik görürsün; en umulmayan yerler çok boyutlu güzellik ve renk kaynakları olup sana harika öğretiler verebilirler.

Saygı bizi ağaçların, dağların ve görünmeyenlerin diline ulaştırır; yalnızca saygılı olan Janajpacha'ya varabilir."

"BaşkalarındaJci kötülüğe bile değer vermeli miyiz?" diye sordu.

"Biri hata yaptığında," diye yanıtladım, "biz az ya da çok uykuda olan ve bizim yardımımızı gereksinen biriyle karşı karşıya demektir. Başkalarının yaptığı yanlışlar bizim için değerli öğretilerdir, bize yapmamız gerekeni gösterirler. Kurban ya da ezilen olma alışkanlığı yoksa sende, kimse incitemez seni; hiçbir şey seni üzemez, çünkü herkes elinden geldiğince çöplüğünü temizlemek hakkına sahiptir. Gezgin'in seçimli geçirgenliği vardır; aşkm olana, yüce olana tümüyle duyarlıdır ama anlamsız ya da budalaca olana hepten duyarısızdır.

Yaşam bir savaş alanıdır. Her gün bir buluşmamız vardır yüce olanla, davranışlarımız ise sınavdır bizim

için. Sözkonusu olan kazanmak ya da hatadan kaçınmak değildir; dolu dolu yaşamaktır söz konusu olan. Kullandığımız silahlar savaşın gidişini belirler; aşk ve güzellik, saygı ve gülmece silahlarıdır Gezgin-Savaşçı'nın. Günlük hayat savaş yeridir, tüm zamanlar şimdiki andır, düşmansa dışımızda değildir."

"Anlıyor musun?" diye sürdürdüm. "Bu bedenlenmenin anlamı normal çalışmanın ve alışılmışın ötesindedir. Sınırlarını aşmak için genişletmelisin onları; böylelikle de birer Gezgin oluruz biz."

"Gezginler toplumunda sizlerle birlikte oturmak zorunda mıdır?" diye sordu.

"Elbette hayır," dedim kesin bir sesle. "Janajpacha topluluk okulları hazırlık yerleridir ama orada kalmaya oturmaya uygun değildirler. Dört bir yöreden gelen insanlar orada birleşirler; öğrenirler ve büyürler, sonra kendi ülkelerine evlerine döner, kutsal göreve devam ederler. Nerede doğmuş olduğumuz raslantı değildir. Doğduğumuz yerlerde ve ortamlarda yapılacak görevler vardır ve sen ancak görevini bitirdikten sonra ayrılabilirsin."

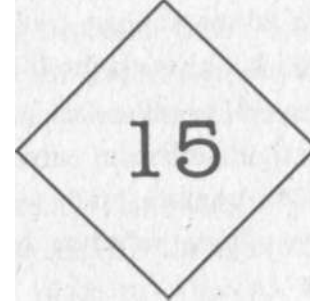
"İnsan her şeyin kötü olduğu bir ortamda nasıl iyi kalabilir, Chamalü?"

"Gezgin her türlü yerde bulunabilir, özellikle de en kötü yerlerde. Hazırlığı ona en olumsuz ortamlarda bile sarsılmadan kalma gücünü verir. Tutarlılık

sorun, güç kaçınılmazdır ve yükselişi bastırmaz.

Her düzeyde tutarlılık bizi güç ile dolduran durgun iç potansiyelin çiçeklenmesini sağlar. Orada en karanlık gecenin içinden geçeriz, çünkü biz birer ışık olduğuyuzdur.

Kötü yerlerde bulunmak önemlidir, çünkü ilaç arayan hastalar oradadır. Tutarlılığını işleten Gezgin, koşulsuz aşkla çıkarsız hizmete adanmıştır kendini . Bunun olabilmesi için, iyice pekiştirilmiş olunmalıdır çünkü ancak o zaman duyumsuzluk (hüsran) hastalandırmaz ruhumuzu. Ajlla, senin davranışın saygı olmalı, tutarlılık ise varolma durumun."

"Chamalü," diye coşkuyla bağırdı Ajlla, "dün evde büyük bir tartışma varken gözlemledim kendimi, gördüm ki sabrım gerçekten çoğalmış, daha güçlü olmuşum eskiye göre, denetleyebiliyorum tepkilerimi."

"İçeri girerken selam verdin mi çiçeklere?" diye aldırmazlıkla sordum.

"Şey, unuttum," diye yanıtladı, şaşırarak.

"Duydun mu çığırışını kuşların evin önünde?"

"Hayır, Chamalü, başışla."

"Teşekkür ettin mi, uyandığında, sana armağan olarak sunulan yeni güne? Yoksa teşekkür etmemeyi, kuşun çığnsını duymamayı, çiçekleri görmemeyi mi yeğledin?"

Ajlla gözlerini indirerek sustu. Hafif bir titreme dolaştı bedenini.

"Hazırlığının ereği bir Gezgin olmaktır," diye açıkladım. "Bir Gezgin ise hiçbir zaman yaptıklarının sonucuna takılıp kalmaz, çünkü bu sonuçlar değişkendir ve bir tek kişiye bağımlı değildir."

Ben bir de senin elde edilen kazanılara çok önem vermemek gerektiğini anlamamı istiyorum çünkü bu yol kibirliliğe götürür insanı, bu da Gezginin doğum evresini kesintiye uğratarak her şeyin düşükle sona ermesine yol açar. *J*

Bizler çok önemliyiz, ama kibirin tinselliğimize hastahk bulaştırmasına kapı bırakacak kadar değil. Bu hastalıktan kurtulursak, alçakgönüllülüğü sindirebiliriz içimize. Bu da bizi kendimizi başkalarıyla karşılaştırmak, kıskanmak, başkalarını küçümsemek gibi patolojik eğilimlerden koruyacaktır.

Gezgin, en değişik en ters durumlarda bile, hep aynı güvenlilikle aynı alçakgönüllülükle davranır. Karmaşıklaştırmaz yaşamı. Bizim görüşümüz aydın ise hiçbir şey karmaşık değildir zaten. Etkinliklerini hep döngüsel tutmalısın, döngü bütün olmalı, teşekkür ya da alkış olmamalı. Ajlla, olabildiğince dolu dolu olmalı yaptıkların. Açtığın her döngüyü kapat, öyle ki kullanılan erk dağılmadan dolansın onun içinde. Bu senin gücünü arttıracaktır."

Ajlla ağlamaya başladı, başını daha da indirerek, örtetek güzünü gür saçlarıyla.

Uzun bir duraklamadan sonra sürdürdüm konuş-

mamı. "Ajlla, sen daha çok gençsin! Sendeki hazır oluşu, sendeki istekliliği, sendeki coşkunluğu, sendeki büyümeyi beğeniyorum. Senin ayakların kanat olana dek büyümeni hiçbir şey durdurmasın, sen içinde bulunduğumuz bu gerçekliğin dar sınırlarını aşanadek.

Ben senin en kötüye hazırlandığını görmek istiyorum. Sen her durumda iyi olabildiğinde, Gezgin artık dünyaya gelmiş olacaktır. Unutma ki iyi olmak demek ağlamamak demek değildir, iyi olmak gülmeni de ağlamamı da, güçlülüğünü de zayıflığını da aynı bir küçük kutu içinde saklayabilmen demektir."

"Yaptığımı sana anlatmam yanlış mıydı?" diye sordu kurularken yanaklarını.

"Neyi unuttuğunu unutman yanlıştı. Buraya geldiğinde hala artık geçmiş olanı yaşıyor olman yanlıştı, böyle davranmakla şimdiye ihanet etmiş oluyordun çünkü.

Gezgin şimdiye sadıktır, Ajlla, şimdiyi yaşar tüm yoğunluğuyla, çünkü bilir ki "şu an" okuludur onun, sonsuzluğa gitmek için pasaportudur."

"Demek yanlıştı benim yaptığım", diye üsteledi.

"Davranışın harika, doğru olmayansa yaptığın davranışa önem vermen," diye açıkladım, "Etkinliklerimizin sonuçlarına gereğinden çok değer verirsek, bağımlı oluruz onlara, bu bağımlılıksa bizim yaptıklarımızdan tad almamızı engeller, çünkü

o zaman sonuçlarla çok uğraşiyor durumda oluruz. Anlatabildim mi? Temelde, senin özgürlüğünü korumandan söz ediyorum. Bir avuç övgüye değişemezsin bu özgürlüğünü, çünkü övgü alışkanlık yaratır, *f* sonunda övgüye bağımlı olur da hep başkalarının hoşuna gidecek şeyler yapmaya başlarsın."

"Nasıl özgür olabilirim, Chamalü?"

"Özgürlük bize verilen en güzel armağandır," diye yanıt verdim, "bu gibi durumlarda, özgür olmak daha az daha az gereksinimi olmak demektir; gereksinimlerin ne denli az olursa hayatını bir avuç para için satmaya o denli az zorlamırsın. Özgür olmak demek korkulardan kurtulmuş olmak demektir, gerçekten de gereksiz olan korkulardan. Özgür olmak demek kendini aldatmaktan, yobazlıktan, hoşgörüsüzlükten vazgeçmek demektir. Bir Gezginin yakınında zincir şakırtıları bulunmaz, Ajlla. Hiçbir hapisaneye girmez Gezgin, içi ne denli rahat olursa olsun.

Bilgisi olmayan insan durmadan satın alır, durmadan tüketir, durmadan oradan oraya koşar. Oysa ne zaman ki Kutsal Bilgelik bedenlenir yaşamımızda, ılımlılık gösterişsizlik tok gözlülük kendiliğinden hayatımızın bir parçası oluverir, böylece kurtulmuş oluruz bir çok üstü kamuflejli zincirlerden. İşte o zaman duyulmaz bir ses öğretecektir bize, ille de bir şeye takılmanın gerekli olmadığını, her

türlü bağlılığın bir hapisane olduğunu, bir kafes içinde uçuş yapmanın olanaklı olmadığını.

Ajlla, neye mal olursa olsun sakla özgürlük müchevherini. Baş eğmez bir savaşçı kesil, özgürlüğüne el koymak istedikleri zaman. Aşkını olanı al, budalalığı yağcılığı alkışı hakareti saldırganlığı alma. Sen özgür doğdun, bu dünyadan ayrılırken de özgür olmaktır senin görevin."

Bugünkü dersin başlangıcında, şöyle söyledim: "Bizler temelde erksel varlıklarız. İşler olmak için erk gereksiniriz, yürürken Toprak'tan erk alırız, solunurken havadan, yemek yerken besinlerden, düşünsem yaparken Tata İnti'den, kucaklarken ağaçlardan, dansederken de ateşten."

"Beslenmemizin türlü türlü yolları mı var?" diye sordu Ajlla. "Ben bunun yalnız yemek yiyerek ve solunarak olduğunu sanıyordum."

"Bizler yalnız oksijenle ve besinle yaşamıyoruz ki, " diye anlattım. "Başka gözle görünmez besin kaynaklarına da gereksinimimiz var, onları da çeşitli öğelerle değişime girerek alırız. Kentte oturanlar için olabildiğince sık sık kırlara çıkmak önemlidir, okşasın diye cildinizi şafaktan geceyedek Tata İnti.

Toprakla ve taşlarla iletişim için en uygunu öglenlerdir, ister doğrudan doğruya, isterse doğal liflerden yapılmış ince giysilerle. Bu yolla doyar erke olan iştahımız. Müzik, suskunluk, yağmur, yıldızıışığı, tüm bunlar erk menusunun değişik yiyecekleridir."

"Bir zamanlar," diye sürdürdüm anlatımı, "halkımız işgale uğrarken, yaşlı bir yerli, esir alınarak günlerce bir ağaca bağlı tutuldu, askeri barakaların avlusunda. Karşıtları, bile bile unuttular yemek vermeyi ona, çünkü onun acı çekmesini ve açlıktan ölmesini istiyorlardı, yiyecek dilene dilene. Ama öyle olmadı. Günler haftalar geçti, yaşlı adamda bir değişiklik olmadı, gittikçe daha sağlıklı daha ışıltılı bir görünüş kazanıyordu. Sindirecek besin alamıyordu ama bir çok kaynaktan beslenmekteydi o. Anlıyor musun? O durmadan beslenmekteydi, onu tutsak edenler aynmında bile değilken olanların.

Sindirecek besinlere geünce, ben derim ki bir yemiş ya da bir tahıl biyokimyanın söylediğı kadar besleyici değildir, göze görünmeyen proteinler açışmdan; ışksal vitaminlerse bol bulunur, kimyasal ürünlerde değil de saygı ve sevgi ile yetiştirilmiş besinlerde. Aynı biçimde bitkisel ilaçlar ince bir düzeyde laboratuvarda keşfedilen öğelerden daha fazla yardımcı olurlar sağlığımıza. Gerçek bir şifacı, kadın ya da erkek, bitkilerdeki ışığı görüp herbirinin

titreşimini duyumsar. Böylelikle de bitki evreni ile erksel bir köprü kurar."

"Öyleyse yemek yemek bizim düşleyebildiğimizden önemli," diye onayladı.

"Teşekkürle ve saygıyla yemek yiyenleri görmek ne güzeldir. Herbir yemiş parçası çok boyutlu bir toplu çalışmanın ürünüdür, üstüne eklenen insan emeğı ile birlikte. Bir Gezgin için yemek yemek bir düşünsemdir. Yemek sırasında bitkiler evreni ile ışksal bir köprü kurar; ondan sonra da ortam uygun ise, büyü akar. İnce düzeyde de tüm bedenlerinde birden beslenir.

Yiyecekleri aşkla hazırlamak, onlara saygı ve şükranla davranmak, yemeden önce onları erklendirmek önemlidir. Bilinçli beslenme önemlidir... yiyeceklere her bir çeşidin tinselliğine seslenir gibi ilgi göstermelidir. Besinleri sevecenlikle yetiştirmek temel önem taşır, Toprakla karşılıklı konuşmalı onu sevmelidir. Kimi yerli çiftçiler, ekin ekerken, kızgın ya da üzgün olan birinin tarlaya girmesine izin vermezler; derler ki böyle biri 'toprağı çürütür.' Bu çiftçiler, tam tersine, tarlayı ekmeden önce çocukları getirip orada oyun oynatırlar; çünkü masumluk güçlü bir erktir, arılık ise değerli bir gübre... Toprak için de, bitkiler için de, insanlar için de."

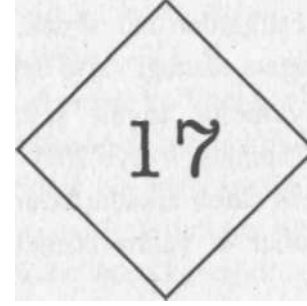
"Chamalü, neler yemeliyim, nelerden kaçınmalıyım?"

"Kendi bedeninin sesini işitmek için düşünseme yapmalısın," dedim. "Her bir parçanla konuş sürekli olarak, işte o zaman bilirsin korkusuzca ve yanılmadan neyin gerekli olduğunu. Dünyada açlık varken başkalarının da günlük yiyeceğini bulacağı bir diyeti yeğlemek önemlidir... tutumlu bir vejetaryen diyet demek istiyorum.

Beslenmemiz de bizimle aynı evrim düzeyinde olmalı, biz inceledikçe o incelemeli. Büyüme kişinin tümünü içine alır. İşte bedenimize saygı ve teşekkür bağlamında konuşmamızın önemli olma nedeni budur. Geri kalanını gelecek günler öğretecektir bize zamanı gelince.

Herbir besin bir şölendir, bir tadalma ve coşma dansıdır. Gezgin yediği her şeyin tadına varır yoğunlukla, çünkü bilir ki kutsal' törenin bir bölümüdür bize yola devam için gerekli yakıtı sağlayan."

"Her öğün Pachamama ile bir buluşmadır, Ajlla."

"Günlerdir sana sormayı istediğim, ama cesaret edemediğim bir şey var," dedi Ajlla, alışılmış sabah selamlaşmamızdan sonra. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, hani şu az ya da çok çiftleri ilgilendiren konuda. Ben hiçbir oğlanla birlikte olmadım, elime pek çok fırsat geçtiği halde., belki anababamın etkisidir, bilmiyorum. Öğrenmek istediğim şu: şimdi aldığım eğitim uyarınca, yalnız başıma kalmak durumundayım, yoksa... bilmem ki. Anlıyor musun?"

"Gezgin-Savaşçının yetişmesi, gerçek bilge bir insanın bütünleşmiş ve ışığa bürünmüş olarak doğup gelişmesi demektir. Gezgin bir rahip, bir amauta (bir bilge), bir şifacı, ya da bir öğretmen olabilir; her dönemde farklı formüllerle karşılaşırın ama öz aynıdır.

Yalnızlığı duymadan yalnız olmak iyidir, Ajlla, -yanındaki sana uygun değilse, ya da engelliyorsa seni. Bir eşin eşliğinden tad almak, ancak birlikte özgürce olgunlaşma olanağı varsa değerlidir."

"Benim büyümeme hiçbir şeyin karışmasını istemiyorum, Chamalu," diye katı bir dille yanıt verdi, "Kimi kısa süreli arkadaşlıklarım oldu ama o denli yüzeyseldiler ki yalnız olmadığımı sıkıldım çoğu kez."

"Bir gezgin bütün eylemlerini kendi belirler," diye sürdürdüm dersimi. "Hep yüreğinle iş yap, işte o zaman başkalarının söylediğine bağımlı olmaz yaptıkların. Senin içindeki arılık eylemlerinin güvencesidir. Evet dediğinde, tüm bedenin bu onaylayışla dolu olduğundan evet diyeceksin. Reddettiğinde ise, bu karşı çıkış kesin ve sevgi dolu olacaktır... ne kurban olmalısın ne de kurbanı."

Atalarımız olan İnka'lar, tantanacuy (evlilik öncesi deneme) uygularlardı, böylece cifler bir karar vermeden önce tanırlardı birbirlerini. Birbirini tanımanın tek yolu ise sıkıntıların paylaşılmasıdır. Kötü günler iyi bir okuldur; geri kalansa çoğu kez bir yalandır."

"Tek başına olgunlaşmak mı daha iyidir, yoksa bir eşle mi?"

"Büyüme her zaman kişiseldir," diye yanıtladım, "Ama iyi bir eşle pek çok ilginç işler yapabilirsiniz."

Tümüyle saçma sapan olansa sırtında bir tabut taşıyarak dağa tırmanmaya çalışmaktır. İyi seçim yapmak temeldir; yoksa, aslında yalnızlık her bakımdan daha iyidir.

Olası eşini tanımanın bir yolu her durumda özgürlüğünün saklı kalacağını görmektir. Özgürlüğünden vereceğin her ödün denemesi kötü bir im sayılır, bu da sözkonusu kişinin eş olmaya uygun olmadığını gösterir. Elbette, önceden konuşulmalıdır bütün bunlar, açık ve esnek bir uzlaşma sağlanmalı, her iki kişinin de gerekli bulduğu sınırlar saptandıktan sonra, boş kalan alanda sevgiyle ve tüm özgürlükle dolaşılabilir büyüme, gerçek bir güven doğar, ayrımlılıklarsa varsıllaştırır birlikteliği. Acıma hoşgörü saygı, sevecenlik bahçesine ekilen çiçeklerdir. Özgürlük göz kamaştırır bir ağaç oluverir, dallarında kuşların en özel türkülerini çığırıldığı.

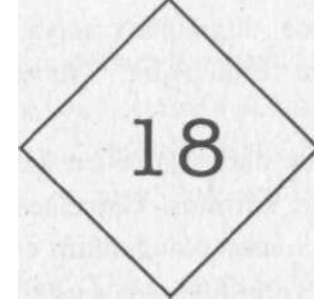
"Ajlla, her durum zamanında ve ortamında ortaya çıkar. Süreçleri zorlamak iyi olmaz, ya da aramak onları. Gezgin olan hiçbir şeyi aramaz, çıkarsızca ilgi gösterir yalnızca. O kendinin ve çevresinin kaşifidir. Sezgisi sanki koku duyusu gibidir. Her an duyumsar neyin gerektiğini."

"Öyleyse ne yapmam gerek şu anda?"

"Yürümesini öğrenmelisin, Ajlla," dedim, "yükseklere uçabilirsin, kanat olunca ayakların. Görüş

gücün artar o zaman, daha derinleri görmeye başlarsın; doğru seçim yap ve uçmanı sürdür. Şu anda yapman gereken, Ajlla," dedim, "tüm yoğunluğuyla tadma varmandır yaşının, kaynakların çoğaltıp günlerini aşkla doldurmak, tümüyle ışığa bürünenedek. İşte o zaman çözülür önündeki karanlık, senin varlığınsa bir armağan olur başkalarına.

Yaşam çok güzeldir, Ajlla, yitirmeyecek kadar güzel yanlış kararlarla. Özgürlüğümüz olmazsa tutsağızdır biz. Neye yarar hapisanemizi konfora hediyelere boğmaları, kapalıysa kapı? Seni zincirleyip oynamaz yapan sevgi neye yarar? Tata İnti özgür görmek ister tüm çocuklarmı, görmek ister ışığa koştuklarım.

"Ajlla, sen bu gece öleceksin." diyerek onu şaşırttı geldiğinde. Sarsılmış ve kafası karışmış baktı yüzüme, sonra yere indirdi yaş dolan gözlerini, elbette ki beklemiyordu bunu.

Uzun bir suskunluk oldu ben yeniden başlamadan söze.

"Gezgin her şeye hazır olmalıdır, yakalamasın diye ölüm, özellikle yanlış bir durumda yanlış yerde.

Ölüm yanımda yürür, Ajlla, nereye gidersek gidelim. O bizim sürekli yoldaşımızdır, ama gerekmez bizi üzmesi ya da korkutması. Ölüm yanımda yürür, anımsatmak için bize yaşamayı."

"Ölüm korkusundan kaçınılabilir mi?"

"Ölüm korkusu ancak yerinde olmayanlara yakışır. Dolu dolu gönlünce yaşayan için ölüm gerçekten

bir armağandır, yeni bir günün ışmasıdır, yeni bir hayatın doğuşudur."

"Peki, ölünce duyduğum acıya ne diyorsun, Chamalü?" diye sordu Ajlla. "Ölmek çok ıstıraplı olmalı."

"Ola ki birçok durumda beden için acılıdır, ama tinsellik için bir kurtuluş. Gerçekten de korkacak hiçbir şey yok. Sonsuz olduğumuzu unuttun mu?"

"Chamalü, ne olur ölümden sonra?"

"Bilinmesi önemli olan," diye yanıtladım, "ölüm-den önce ne olduğudur. Her gün seni nereye götürür adımların? Nasıl doldurursun saatlerini? İyice deneyimlemelisin ölümüne değin izlediğin yolu. Şimdilik tüm söyleyebileceğim bu sürecin harika olduğu ve korkacak hiçbirşeyin olmadığıdır, ama hazırlıklı olmak çok önemli."

"Hazırlıklı olmak ne demektir, Chamalü?"

"En iyi hazırlık dolu dolu yaşanan hayattır," dedim. "Gezgin döngüler içinde yaşar, açık bırakmadan hiçbirini. Açtığın her aralığı kapatmanla hiçbir şey askıda kalmamış olur, böylece bugün yarın ya da bir yıl sonra ölmekle hiçbir şey değişmez."

Aralıkları kapamak demek, dolu dolu yaşamak demektir. Yanlışlık yaparsan kabul edip yenmelisin onu. Suç başkasındaysa onu anlamalı ve affetmelisin. Açık kalmaz, yara kalmaz, küskünlüğe ya da kızgınlığa yer kalmaz. Döngü kapanmıştır;

eylemin akışı ve istem, erki yitmekten korur. Her şey yükselen spirallerde dönedurur... işte bu yaşamın derinimidir?"

"Nasıl kaçınabiliriz ölüm korkusundan?"

"Tek yapacağın kendi yerinde olmandır, her anın tadına varıp, her anı sindirip, her durumdan ders alarak. Ajlla, biz her gece ölür, her sabah yeniden diriliriz."

Sabah uyanırken 'Daha yaşıyorum' demelisin! Gece yatarken, her şeyi açıkça ve uyum içinde sona erdirilmiş bırakmalısın geride, öyle ki ertesi gün uyanamazsan hiçbir şey askıda kalmamalı.

Ajlla, affetmeden ve unutmadan hiç yatağa girme, kurtarmış olmadan kendini her türlü olumsuz düşünce ve duygulardan, sana sunulan gün için teşekkür etmeden. Uyanınca bugün mutlu olmaya karar ver, yalnız bugün çünkü yalnız bugün gerçek-tir, yalnız bugün hayattasın, yalnız bugün aşık olabilir tad alabilirsin. Bir tek günümüz vardır yalnızca, o da her gün bugündür."

"Ölümün hep yanıbaşımdaya olduğunu anımsamalı mıyım?"

"Yalnızca gerektiğinde," dedim, " o da arttırmak için yoğunluğunu yaşamının ve saatlerinin, öyle ki bir dakika bile boşa gitmesin, öyle ki günboyunca capcanlı olasın, öyle ki zaten çoktan ölmüş olmayasın ölüm gelip de seni bulduğunda."

Doya doya yaşı, çünkü yaşam Tanrının en güzel buluşudur; bu ise sevinçle kutlanmalıdır."

19

Ajlla gelince avluya çıkıp önce ağacı sonra da çiçekleri selamladık. Koca bir söğüt olan ağaca geri dönüp, birer dal tutarak iki elimle, şöyle söyledim Ajlla'ya, "Wasimasillay'la birlikte dansedelim. O bizim kardeşimizdir - her zaman burada durur, işte bunu kutlamalıyız."

Sonra yerli dilde bir çığı yavaş yavaş doldurdu uzayı ve bedenlerimizi, başka gerçeklere yol vererek dans ortasında: ışık, yoğun renkler, tüm ile herşey arasındaki ayrılık, bastınlamayan sevinç.

Nice süre böyle kaldık?

Kimdir bu ağaç, en derin düzeylerde? Sonunda, dans bitince, Ajlla paylaştı devinim deneyimini.

"İnanılmaz birşey, Chamalü. Öyle inanılmaz ki bu deneylediğim, anlatılamaz sözcüklerle.

"Sen çığırmaya başlayınca," diye sürdürdü ko-

nuşmasını, "sanki yerin açılıp beni içine aldığını duyumsadım. Toprağın içinin karanlık değil, ışıkla dolu olduğunu gördüm. Sonra Toprağın derinliğinden çıkıp kendimi ağaçla danseder buldum, besbelli yüzü vardı ağacın. Öyle çok ışık, öyle çok renk vardı ki! Sonra senin bulunduğun yere doğru baktım, ama senin yerinde yaşlı bir adam duruyordu. Bir anlık kısa bir süre sonra atalarımızın bir halka olup bizi çevrelediğini gördüm, kadınlı erkekli, çığrılar söyleyip dans ederek. Ama sonra biraz korkarak onlara yeniden baktığımda, hepsi yok oluverdi. Bilmiyorum, ama bir insan olduğunu sandım ağacın; durmadan beni gözlüyordu, Chamalü! Doğru mu bu gördüklerim?"

"Sana daha önce de söyledim, Ajlla, öyle şeyler vardır ki bu gerçeklikte doğru değildir, ama başka bir gerçeklikte tümüyle doğrudur... o başka gerçeklik de bu gerçeklik kadar gerçektir, şu var ki senin normal duyuların onları da kapsayacak güçte değildir."

Eski yerimize döndük ağaca veda ederek. Orada da sürdürdüm konuşmamı. "Senin And Dağlan müziğiyle dansının gücünü ve güzelliğini bilmeni istedim. Bunlar başka gerçekliklere geçmen için pasaport görevini görürler, verdikleri ölçülmez tad duyumu ile iç süreçlerimizi devinime geçirip, timsal halüsinojen (düş verici ilaç) etkisi yaparlar. Süreçlerimizi tümüyle doğal yollardan beslerler."

"Türküler, ezgiler ve dans," diye sürdürdüm," güçlü düşünseme ve uyumsama yollarıdır; Gezgin'in tipik çalışma gereçleridir. Buracıkta duraduran başka gerçekliklere açılan kapılardır onlar. Atalarımız onları ateşle, kutsal tören ateşiyle birleştirirlerdi. Tümsel bir saygı bağlamında Evreni yeniden yaratıp, çok boyutlu görünümde dans ederdi Pachamama.

İşte bu gibi ortamlardadır ki, normal zihinsel süreçlerimizi tümüyle durdururuz da, tüm varlıkların konuştuğu ortak dile ulaşırız.

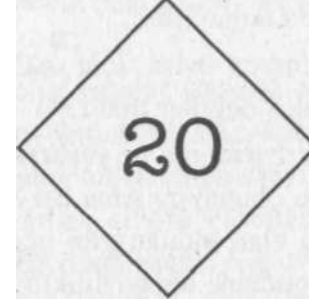
Müziği, çığırını ve dansı derinlemesine işlemelisin, Ajlla, her dakika, her yerde. Böylece yükselcektir sezgi gücün. Sezgiler serbest olunca keşfederiz yalnız olmadığımızı, pek de fazla düşünüp hesaplamamız gerekmediğini, daha derin bir görünümün içimizden akadurduğunu, her durumda yapmamız gerekeni sezebileceğimizi. Gezgin, bedenini arıtıp açarak gönlünü, aşk dolu, saygılı ve bütünsel olarak, artan sezgisiyle bilecektir yerinin neresi olduğunu, tanıyacaktı gideceği yolu, ve ilerleyecektir hiç duraksamadan. Yavaş yavaş, küçük de olsa eylemleri dönüşecektir gerçek sanat yapıtına, ışıklı bütünsel döngülere; kutsal yaşam örtüsü örülecektir çok boyutlu bir sanatçının yetenekleriyle. Hayatın kendisi bir sanat yapıtı olacaktır. Ancak yaşamlarını değerli bir sanat yapıtı yapan sanatçılar, Ajlla, Janajpacha'yı keşfedecektir. Gezgin, yüce bir sanatçıdır. O bilir her

an kendini yapılandırma ve inceltme kutsal işini yürütmekte olduğunu."

"Hepimiz kutsalın sanatçısı olabilir miyiz?" diye Ajlla sordu.

"Yüce sanat çalışmamızın yapılanması," diye güven vermeye çalıştım, "evrimsel bir büyüme sürecidir, bizim bu bedenimizle Toprak üzerinden geçişimizin aşkın anlamını gösterir. Tata İnti bir sanatçıdır, tinsel kılavuzlarsa görülmeyenin zanaatçılarıdır (el emekçileridir). Yaşamımızın kutsal bir sanat yapıtı olarak işlenişi kaynağa dönüşün yoludur, güzelliklerle elele verip."

"Para kötü müdür?" diye sorarak açtı günün buluşmasını Ajlla.

"Hiçbirşey kendi içinde iyi ya da kötü değildir; herşey yalnızca bir fırsattır," diye yanıtladım. "Senin baş ereğin, tek önceliğin olursa, onu elde etmek için dolu dolu yaşamayı bırakırsan kötüdür para, kanştırırsan onu gerçek mutlulukla. Ama eğer para çıkarsızca ve akıllıca kullandığın bir araçsa, ona bağımlı ya da saplantılı olmadan, kendi evriminin hizmetinde, işte o zaman kötü olması için bir neden yoktur.

Sorun parası olmak yada parası olmamak değildir, sorun bilgi ve bilgelikten yoksun olmaktır, çünkü o zaman kötüye kullanılacağı kesindir. Buna iyi bir örnek dünya ve dünyadaki haksızlıklar. Paylaşmasımı bilmeyenler kendi evrimlerine karşı çıkarlar.

Tinsellik yoksullukla eşanlımlı değildir, tutarlılıkla ve sevgiyle eşanlımlıdır, bunlarsa yoksulluktan çok başka ortamlarda bulunurlar."

"Ya şu yalnızca para için çalışanlar, onlar kötülüğe yönelmiş değiller midir?"

"Tek amacımız para ise, ne yaparsak yapalım kutsal yolun içinde olamayız. Ama her yerde olmak da gerekli. Önemli olan olduğu gibi görünmek, arılık, yüksek erekler gütmek, anlayışlılıktır.

Gezgin, bir sığınmacı değildir, toplumdan kaçan biri değildir. Bu nedenle onu her yerde, çok değişik uğraşlarda bulabilirsin; onun yenilmezliği garantidir. Onun varlığı alçak eğilimleri geri iter, bir tek söz bile söylemeden ışıklı alanlar açar. Onun hazır bulunuşu değerli bir referans puanıdır."

"Ajlla," diye sürdürdüm söylevimi, "Gezgin her gerçeklikte nasıl yaşayacağını bilmelidir, aynı dolu dolulukla, aynı tutarlılıkla, aynı sevgiyle. İşte o zaman barış dalgaları ve uyum okyanusları onun içinden fıskıracaktır. Gözlerindeki bakış her durumda barışık ve dingin olacaktır; bütün eylemleri sevecenlikten esinlenecektir."

"Mutluluk bu mudur?" diye sordu.

"Mutluluk bizim doğal oluşumuzdur," diye yanıtladım. "Bir başka deyişle, mutsuzluk Evrene karşı geliştirdi, saygısızlıktır Tata İnti'ye, atmosferin kabaca kirletilmesidir. Hakkımız yoktur mutsuz olmaya. Bir

yozaşmadır, bir küfürdür bu."

"Chamalû, her zaman mutlu olmamıza olanak var mıdır?"

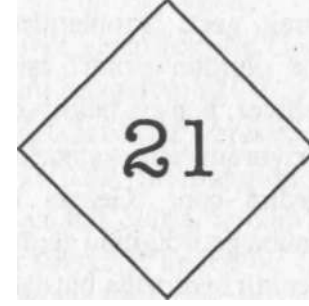
"O bizim doğal varoluş yapımız olduğu için, eğer biz işleri karıştırmaktan vazgeçersek, mutluluk kendiliğinden akar gider. Biz herşeyi kazanılacak bir başarı, bir öğrenme olgusu ve büyümemiz için bir fırsat olarak değerlendirirsek, baksana, bunca güzellikler ortasında kim nasıl mutsuz olabilir? Yıldızlı gecelere bak, güneşin yükselişini seyret.

Gözlemlersek birçok mutsuz insanı, daha da çok nedenler buluruz mutlu olmak için, çünkü onlara tek yapabileceğimiz iyilik iyi olmamızdır."

"İşler kötü giderken de mi?" diye sordu.

"Özellikle işler kötü giderken," diye yanıtladım. "Herşey iyi giderken, iyi olmak beceri değildir... herhangi bir budala bunu yapabilir. Sorun, fırtınalar terslikler en kötü durumlar sırasında barış içinde kalabilmek sorunudur.

Bizler, mahkumuz, Ajlla, mutlu olmaya."

"Ajlla" diyerek ellerini tuttum günlük buluşma için geldiğimde "ben iki gün sonra gidiyorum. Artık senin bana gereksinimin kalmadı. Yarından sonra sen kendi yolunda yalnız ilerlemek zorunda kalacaksın."

"Seni özleyeceğim, Chamalü," dedi saklayamadığı bir hüznle. "Seninle gelemey miydim?"

"Gezgin yalnızca kesinlikle gerekli olanı yapar," dedim. "Sen yalnız kalmayacaksın. Bedensel gözlerin birşey görmese bile, sana hep eşlik eden biri olacaktır. Ajlla, biz yalnızca fiziksel olarak yanbaşımızda olsa da bizimle olmayanı özleriz. Ben hep seninle kalacağım, çünkü ben senin dışında değilim ki. Nasıl olurda özlersin beni? Önce beni kendi varlığından söküp koparman gerekir, öyle değil mi?"

İleride tüm uçar olarak göreceğiz gene birbirim-

izi. Seninle karşılaştığımda, toprakta güçlkle sürünen bir kurtçuktun sen. Senin eline fırsat problem kılığına bürünerek geçti. Problemlerin olmasaydı kim bilir nerede olurdun şimdi? İşte şimdi senin kanatların güçleniyor; uçuşun bekliyor seni."

"Sana söz veriyorum, sana yetecektir kanatların," diye güven verdim ona. "Gezgin anlayışlığı bir alışkanlık durumuna getirdiğinde güçlü olur. Unutma ki bu yolla gelecektir seni ışığa bürüyecek güç."

Ajlla, suskunluk Gezgin'in konuştuğu dildir. Sen her tüm -sessiz- lige girdiğinde, tüm varlıkların dilini anlamaya başlarsm. İşte o zaman iletişim kurabilirsin ağaçlarla, kayalarla, gökteki ayla, dağlarla, hayvanlarla, çiçeklerle, toprağın bekçileriyle ve Tata İn ti ile.

Herşeyle konuş, çünkü herşeyin canı vardır; herşey de bir abi bir kardeş bul. Herşey birdir, herşey canlıdır."

Başını Doğuya çevirip yatmasını istedim ondan, zampona'nın ve zanca'nın* kutsal tınısını dinleyerek. Onu derin bir gevşeyişe götürdüm. Oradan öteye bir yolculuğa bıraktık kendimizi, ilk kez kenetlenerek güçsel hayatımıza. Önce bir marakasın sonra da bir trampetin ritimli tek düze vuruşlarına yönelerek seyahat ettik birlikte. Kuşlara dönüşüverip yollandık zamanın çizgisi boyunca şimdinin ötesinde uçup ziyaret ederek geçmiş.

Duyumsayışlar gerçek oldu. Ajlla önceden de buradaydı. Böyle içinden gelerek yerliliğe yönelen niceleri atalarımız olurlar bizim.

Gezimiz harika güzellikteydi. Geri döndüğümüzde, Ajlla kendini tutamayıp ağlamaya başladı. O andan sonra artık sözcükler gerekmiyordu. Yalnızca gözyaşları, onun dışı vurumunu daha da güzelleştiren; sonra okşamalar, sonra saydam bir dinginlikten gelen derin bir sessizlik, kristal bir damla, kutsal bir göl, sonrada çokboyutlu bir birlik okyanusu. Ertesi gün daha erken gelmesini söyledim ona. Yakındaki tepeye gidecektik, son buluşmamızı yaşamak için.

zanca*: büyük panflüt

Buluşup dağa tırmandık, solan yıldızların altında.
"Hep kutsal döngünün içinde kalmalıyız," diyerek günlük dersimize başladım durdurmaksızın tırmanışımızı. "Döngü içinde solunan hava aştır; orada bizi korurlar, bize eşlik ederler. Ama döngüden çıkarsak, koruma bırakır bizi, dirençsizleşiriz. Döngünün dışında, varoluşumuza uymayan düşüncelerden ya da kararlardan daha iyi kaçınırız.

"Bizim kişisel alkımımız yalnızca bizim döngümüzü doldurur; onun dışında kesiliverir doğrudan iletişim Tata İnti ile. Döngünün dışında olduğunu farkedersen, kendini aldatıp haklı çıkmaya uğraşmamalısın. Gerekli olan kendini bağışlamandır, başkalarını bağışlamandır, döngüye geri dönmeye istekli olmandır. Çünkü döngünün dışımda hiçbirşeyin anla-

mı yoktur. Senin kutsal döngüseline dışında karanlık vardır, karmaşa vardır. Kendini orada bulunca, ortamdans dersler öğrenerek geri dönmelisin alçakgönüllülükle."

"Bana bir ayin öğretir misin, Chamalü?"

"Hayatın kendisi bir kutsal ayindir, bir yüce törendir," diye yanıt verdim." herşey önemlidir yaşamda, çünkü o yalnız bu gerçeklikte deviniyor değildir. Senin eğitiminin ikinci bölümünde, büyüsellik dünyasına derinlemesine dalacaksın. Senin için ilk önce önemli olan birlikte öğrendiklerimizin tümünü sindirmendir, onu günlük yaşam düzeyine katmandır, dünyanın bir parçası olmadan dünyada dolaşmasını bilmendir. Gezgin için herşey bir tapmaktır; her eylem kutsaldır. Bundan dolaydır ki, bütün olmak bu yaşamda var olmanın tek yoludur."

Cici bir kovuğun ağzına varmıştık, girmek için izin istedik. İzin verilince kovuğun içine girip Ajlla'yı ilk inisiyasyonuna hazırlamaya koyulduk.

Zaman döngüselleşmişti. Kutsal ateş tüm gücüyle gösterdi kendini, tören davulunun patirtisiyla kaynaştı Toprağın yürek çarpıntılarını; sonra aktı Ajlla'nın bedeninden dışarı önceden kutsanmış ak çiçek taçyapraklarıyla hazırlanan arık su, genç kadının anlığını tazeleyerek, masumluğunu ertelendirerek ve arttırarak saydamlığını. Derin bir sessizlik, bir de günün doğuşundan gelmeye bir

ışığa vardı. Tata Inti geldi kutsal eyleme katılmaya. Sessizlik çığrılarla süslenmedeydi; kutsal bir bitki olan koa ve koka yaprağı adakları simgeliyordu kutlu gönüldeşliği. Saatler döngüsel olarak akmaktaydı. Öyle bir erk özeklenmesi (konsantrasyonu) vardı ki, her atılan adım, her geçen saniye, her yapılan devinim bir ışık yağmuru bırakıyordu arkasında; her söylenen sözcük ise uzayan bir geri yansıma. Durmuştu zaman. Toparlak bir kuarts kristalinden yapılma armağan ile kapandı tören. Bize eşlik eden atalarla vedalaştık, teşekkür ettik bizi bağırma basan doğaya. Ağır ağır dışarıya çıktık. Ajlla sürdürüyordu türküsünü çığırmayı, coşku gözyaşları ıslatırken yanaklarını. Sonunda ayrıldığımızda öğlen yaklaşmıştı. İnmeye başladık dağdan aşağıya., son sözlerim dökülüyordu dudaklarımdan:

"Ajlla, bugün olduğu gibi, aldığın ad titreşecektir senin frekansında. Ajlla demek "seçilmiş" demektir. Sen dünyada büyük önemli olan bir görevi yerine getirmek için seçildin; daha yoğunlaşmaktır hazırlığın. Güne teşekkürle başlamanın önemini unutma. Uyandığında bir gülücükle selamlamalısın sabahı, tümüyle sevinerek almaya istekli olmalısın bu yeni armağanı. Yataktan kalkıp ilk adımlarını atarken, durdurulamaz bir gezgin olduğunu sakın unutma.

Her günün kendine özgü doğuşu olduğunu

gözlemler. Günle kalk; her şeye yeniden başla, yeniden doğ. Her gün yeniden doğmuş olmalısın, karanlığın yerine geçip ışıkla doldurmak için yenilenmiş olarak. Dışarıdayken sen Tata İnti ile birlikte, yak içindeki ışığını. Her sabah yıkanırken anımsa suyun sıvılığını. Bedenini yıkarken arıt içini. Giyinmeden önce okşa bedenini konuş bedenle! Giyinirken unutma güzelliğın önemini, tadına var süslenmenin. İçinde üreyen utancı gizlemek için giyme elbiselerini. Her eyleminde, her düşüncende aşk döngüsünün içinde kal. Orada sana görülmez duvarlar örer güçlü ve yoğun bir erk.

Hep minnettar ol. En kötü anlarda sevecenlik göster. Senin savaş alanın senin bulunduğın yerdir. Senin okulun yaşamın kendisidir. Senin öğretmenlerin karşına çıkan sorunlardır.

Herşey bir fırsattır büyümek için. Bedenini kuvvetlendirmelisin. En ters durumlarda kendini rahat duyumsayacak gibi yetiştir kendini. Dönemsel olarak Toprakta ya da ormanlarda sığınacak yerler bul. Kendini erkendirirken bencil olma; varlığınla paylaşım yarat, sık sık çığı söyle, her yerde danset. Eğer seni deli sanırsa başkaları, onayla onların şüphelerini; böylece seni bırakırlar yalnızlığına. Kolayca bağışla. Paylaş! Mutluluk paylaştıkça artar. Yaptığın her işi sev, yaşamdan tad almayı sürdür ve yaşayadur tüm yoğunluğınca. Gezinler dolu dolu

bir yaşamın aşığıdır, sadıktırlar ona."

Dağdan inince, vedalaştık içimizin tüm ılıkılığıyla. Ajlla'nın gözünde saydam bir bakış vardı; doyumlanmış görünüyordu. Bir şey daha söylemek istedi ama hiçbir sözcük aşamadı dudaklarını. Geçmişte de pekçok kez olduğu gibi, sakladı yüzünü gür güneş rengi saçlarıyla. Son sözcüklerim anlatıyordu ayrılışımızı:

"Bu bir bitişten çok bir başlangıç, Ajlla. Daha yeni başlamada şöleni senin yaşamının. Daha başka adımlar atacak, başka inisasyonlar, derin deneyimler yaşayacaksın, adım adım yaklaşırken Güneşe. Senin büyümeni genişletecek bu yeni basanlar için hazır mısın? Hazırsan kılavuzlarımız yanında olacaktır, giyinmiş olarak saydamlıkla.

Pachamama'nın sonsuz gücü korusun seni, yolunu aydınlatsın Tata İnti'nin arıtıcı ışığı. Munakuyki... seni seviyorum."

SON

TÜRKÇE - İSPANYOLCA - İNGİLİZCE
KÜÇÜK SÖZLÜK

acunsak: cösmico - cosmic
aşkın: transcendental - transcendental
buluşma: cita - date
çoşma - coşkunluk - coşku: entusiasmo -
enthusiasm
çığırmaq: cantal - to sing
çığrı: cancion, cantar, canto - song
dönemseme: meditaciön - meditation
erinç: paz - peace
erk: energîa - energy
erklendirmek, erklemek: dar energîa - energize
esrime: extasis, exaltation- ecstasy
evrim: evolucion, acto, echo - action, act
gönenç: regocijo - jony, pleasure
im: signo, serial - sign
ileti: recado, mensaje - mesage
inak: dogma - doğma
ince: sütil - subtle
kamsal: chamanfstico - shamanic
özeklenme: centralizaciön - centralization
sevinç, şölen, düğün: fiesta, festividad, festejo -

celebration

tansık: milagro- miracle

tinsel: espritual - spiritual

tüm, tümsel: total - total

uyum: harmonia - harmony

uyumsama: harmonization - harmonization

GURDJIEFF

BÜYÜK BİR GİZEM

Yaşamdaki amacının insanın akıl ve duygularına kök salmış olan inanç ve görüşleri temelden değiştirerek, yaşamlarımıza farklı bir ışık tutmak, dünyaya yeni bir bakış açısı göstermek olduğunu söyleyen G. Ivonovich Gurdjieff üzerine J.G. Bennett 1963 yazında Londra'da üç konferans verdi. Bennett, Gurdjieff in yaşamı, öğretisi ve Orta Asya gelenekleri ile bağıntılı yöntemleri hakkında konuşabilecek pek az kişiden biridir.

1877'de Rusya'nın İran sınırı yakınındaki Alexandropol'de dünyaya gelen Gurdjieff doktorluk ve rahiplik üzerine eğitim görmüş ve sonraki 20 yıl boyunca Orta Asya ve Orta Doğu'da bir kentten diğerine,-geçmişte var olan, ama tüm izlerinin kaybolduğuna inandığı bir bilgiyi bulmak için dolaşmıştır. 1913 yılında edindiği bilgeliği Rusya'da öğretmeye başlamış, 1922'de Paris yakınlarında insanın Uyumlu Gelişmesi Enstitüsü'nü kurmuştur. 1949 yılında ölen Gurdjieff ve öğretisi hakkında batıda pek çok kitap yazılmasına rağmen Benett'in konuşmalarından oluşan bu kitap Gurdjieff'in yaşamı, düşüncesinin kaynakları, öğretisi ve yöntemleri konusunda çok önemli bir kaynak olma özelliğini hala korumaktadır.

Luis Espinoza _ Chamalu (Yüreğin Yolu and Şamanlarının Bilgelik Öğretisi)

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar... Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak.
Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını yaymaktır.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitapları okuyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar Mutlu

İLGİLİ KANUN:

5846 sayılı kanun'un "Altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış eserlerin dijital ortamda çoğaltılması ve yayılması yasaktır."

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

Bu e-kitap görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir kitabı okuyabildiği ve eriştiği için.

Bu kitaplar, size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek, lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

www.kitapsevenler.com

Tarayanın notu.

Bireysel kütüphanemi bilgisayar ortamına geçirirken

Taradığım kitapları kitapsevenlerle paylaşmak istedim.

Bu Kitap Sadece Görme Engellilerin İstifade Etmesi İçin www.kitapsevenler.com

Web Sitesine Teslim Edilmiştir.

Belisa

Luis Espinoza _ Chamalu (Yüreğin Yolu and Şamanlarının Bilgelik Öğretisi)